

Marechaussee Contact

2

2023

Marechaussee Contact

24e jaargang | nummer 2

April 2023

Marechaussee Contact is een uitgave van Stichting Marechaussee Contact en verschijnt tweemaandelijks.

Aan de inhoud wordt veel zorg besteed, echter noch de stichting noch de redactie aanvaardt enige aansprakelijkheid voor eventuele fouten en/of onvolkomenheden. Door derden aangeleverde inhoud geeft niet noodzakelijk de mening van de stichting of de redactie weer. De redactie behoudt zich het recht voor door derden ingezonden kopij aan te passen, in te korten, of niet te plaatsen.

Voor het overnemen van artikelen, gedeelten daarvan en/of foto's is toestemming van de redactie vereist. Na verkregen toestemming dienen de bron, de artikelkop en de naam van de auteur te worden vermeld.

Redactie

Martin Aalbers

Willem Geense

Henk Rijke

Stijn van Susante

Michiel Tattersall

Henk Westland (coördinatie & eindredactie)

Aan dit nummer werkten mee

Kees Poelma

Ron Reinders

Contact met de redactie

Postbus 125, 7590 AC Denekamp

t.a.v. Redactie Marechaussee Contact

redactie@marechausseecontact.nl

Wijzigen van adresgegevens / opzeggen

begunstigersadministratie@

marechausseecontact.nl

(zie verder pagina SMC-informatie

bij administratie en werving)

Vormgeving

Pleun van der Linde,

Content Innovators BV, Den Haag

Druk

Wilco BV, Amersfoort

Aanleveren kopij voor een volgende uitgave

Voor het aanleveren van kopij graag eerst contact opnemen met de redactie.

3	Observaties
4	Agenda Activiteiten voor en door (oud-)marechaussees
5	Nestelpennen Werken onder arctische omstandigheden Lof met gouden randje
6	In gesprek met Willem Slootweg, streng maar rechtvaardig
10	Uit 'De Marechaussee grijpt in' De Firma K en D
12	1940-1945 Politie in zijn vrije tijd
14	Op missie WEU-police in Mostar (Task Force Mostar)
17	Ontmoeten 50 jaar later, 3e reünie van dienstplichtlichting 73-2
18	Uitgelicht Van toen naar nu en terug
22	IKNG Truus ook aan boord op weg naar de Oost?
25	SMC Marechaussee Contact zoekt (een extra) eindredacteur
26	Personalia
27	SMC-informatie

Foto omslag:
Noorwegen, januari 2023,
werken onder arctische omstandigheden
Foto: Artikel 4-detachement KMar

“Redenen van wetenschap”

Dol ben ik op de korte verhalen uit de bundel 'De Marechaussee grijpt in'. Niet alleen vanwege de aansprekende soms nostalgische en ogenschijnlijk simpele gebeurtenissen. Ook omdat het werk van de marechaussee wordt teruggebracht naar de essentie van haar bestaan. In de aflevering 'De Firma K en D' wordt nog eens haarfijn duidelijk gemaakt dat oordeelsvorming niet begint bij een losse verdenking of gedachte, maar het resultaat is van onder andere redenen van wetenschap. Een bekende term voor iedere opsporingsambtenaar maar ook een term die vergeten lijkt te zijn in de maatschappij.

Wetenschap is menselijke kennis die op systematische wijze is verkregen en geordend, en controleerbaar is. De redenen van wetenschap zijn in dit geval alle eigen waarnemingen van de opsporingsambtenaar. Waarbij je moet denken aan horen, zien, voelen en ruiken. Daarbij moet letterlijk worden opgeschreven hoe je weet wat je weet. Met de redenen van wetenschap wordt het mogelijk om waarnemingen en ondervindingen te onderscheiden van conclusies. Wanneer je niet aangeeft hoe je iets hebt waargenomen, zaai je twijfel over de waarheid of feitelijkheid daarvan.

Stel nu dat deze beproefde methode om tot een oordeel of beoordeling te komen ook wordt toegepast in de huidige maatschappelijke discussies. Dus dat iemand niet enkel ergens voor of tegen is, maar dat kan onderbouwen aan de hand van eigen redenen van wetenschap waarom hij of zij ergens tegen is of voor. Uiteraard behoeft het geen betoog dat u en ik bewust of onbewust, gewend en getraind als we zijn de methode van redenen van wetenschap toe te passen, dit gebruiken in onze oordeelsvorming. Wat overigens geenszins uitsluit dat we tot verschillende inzichten kunnen komen.

Maar het valt wel op dat veel mensen inclusief politici, talkshowhosts en zelfs journalisten meningen verkondigen zonder daar een gedegen onderbouwing voor te (kunnen) geven. En misschien nog verontrustender, wordt er ook nauwelijks gevraagd naar die onderbouwing. Ik hoorde zelfs een prominente vertegenwoordiger van een partij zeggen dat de standpunten dan wel oplossingen voor problemen nog wel onderzocht moesten worden of ze überhaupt konden en financieel haalbaar waren. En dit was vóór de verkiezingen. Ook een overtuiging dat reptielen een belangrijke invloed uitoefenen op wereldorde en -politiek, kent, vermoed ik, niet een denkexercitie langs redenen van wetenschap.

Manipulatie van redenen van wetenschap of slechte controle daarop, kan ertoe leiden dat de verkeerde in de cel belandt. Of kan een heel volk doen geloven dat hun leider de juiste koers vaart.

Net als goede journalistiek zorgt de redactie van Marechaussee Contact ook altijd voor een goede systematische, geordende en controleerbare vergaring van gegevens om u te kunnen informeren over heden, verleden en toekomst betreffende onze gezamenlijke interesse. De leden van het redactieteam ondersteunen en bevragen elkaar zodat u mooie en waarachtige artikelen te lezen krijgt. Daar gaat telkens weer veel tijd, inspanning en gelukkig ook veel plezier in zitten.

Het is dan ook erg jammer dat de huidige voorzitter en redacteur van de redactiecommissie, Martin Aalbers, zijn plaats ter beschikking stelt. Dat komt niet als een verrassing, Martin heeft al geruime tijd geleden aangegeven dat hij zijn eigen gestelde termijn van vijf jaar afmaakt en is op ons verzoek zelfs langer aangebleven.

Het artikel over Ben Langendoen in dit nummer is het 33e artikel van Martins hand voor MC. Hij heeft vooral geschreven over de vele dienstplichtigen die bij de KMar gediend hebben. Niet alleen in directe relatie met de Koude Oorlog tijd maar ook artikelen zoals 'Twee Belgische militairen die op oefening de weg kwijt waren', 'wachtmeester Spee naar Nieuw-Guinea' en de KMar (ook dienstplichtigen) in Nieuw-Guinea. Altijd aanwezig, behalve tijdens de Nijmeegse Vierdaagse die Martin elk jaar wandelt. Zeer gedreven en oplettend om de dienstplicht goed in MC verwoord te krijgen, met een groot artikel over 50 jaar dienstplicht in MC 2021-3 als apotheose. Wij en de redactie in het bijzonder gaan Martin missen, maar sluiten stiekem niet uit dat hij nog voor wat publicaties te verleiden valt. Martin, het gaat je bijzonder goed en oprecht bedankt namens alle lezers van MC.

Vanuit de redactie heeft Henk Rijke de voorzittershamer ter hand genomen en uiteraard roep ik iedereen die interesse heeft om het redactieteam te versterken op om contact met ons op te nemen.

André Peperkoorn EMPM
Generaal-majoor b.d.
Voorzitter Stichting Marechaussee Contact

Donderdag 11 mei 2023

Reünie beroepslichting 76-1

Loek Ruppert organiseert in Apeldoorn een reünie voor beroepslichting 76-1. Aanmelden per e-mail.

Locatie: Koning Willem III-kazerne

Contact: Loek Ruppert | loek.ruppert@gmail.com

Vrijdag 26 mei 2023

SMC-contactmiddag Badhoevedorp

Deze SMC-contactmiddag wordt georganiseerd voor alle SMC'ers; ook partners en begeleiders zijn welkom. Aanvang 13.30 uur, einde omstreeks 18.30 uur, kosten € 15,00 p.p. inclusief Indische rijsttafel. Niet-SMC'ers zijn ook van harte welkom, zij betalen € 30,00 p.p. Aanmelden bij voorkeur per e-mail of anders telefonisch. Na aanmelding ontvangt u persoonlijk bericht over het programma en overige bijzonderheden. Dieetwensen graag bij de aanmelding aangeven. Tijdens de contactmiddag wordt tevens de algemene ledenvergadering RvMC gehouden.

Locatie: Koningin Máximakazerne

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |
reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Donderdag 22 juni 2023

SMC-reünie/herdenking Boerma-Plaizier/MP III

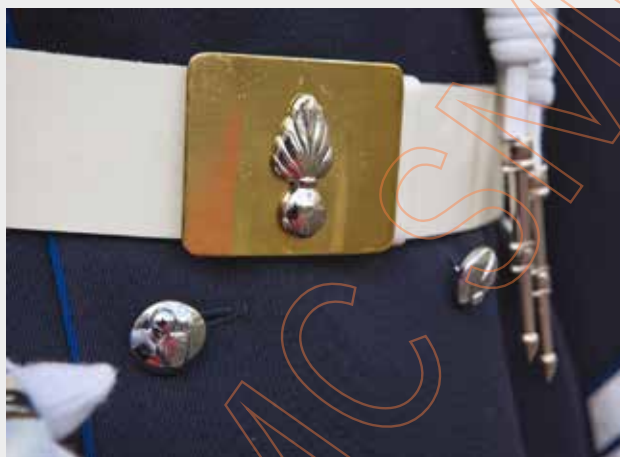
Deze reünie/herdenking is bestemd voor allen die gediend hebben bij het Korps Militaire Politie en/of het Wapen der Koninklijke Marechaussee, dan wel bij het Korps Politietroepen in het voormalig Nederlands-Indië (inclusief Nieuw-Guinea), Korea en Engeland. Uiteraard zijn ook de partners welkom.

De kosten zijn voor SMC'ers en partner € 7,50 p.p. Aanmelden door betaling op NL22 INGB 0007 5300 25 t.n.v. Reünievereniging Marechaussee Contact te Eindhoven o.v.v. Kumpulan.

Het programma met nadere bijzonderheden zal u worden toegezonden.

Locatie: Reünie- en Congrescentrum Kumpulan, Bronbeek

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |
reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Donderdag 22 juni 2023

SMC-contactdag Bronbeek

Deze SMC-contactdag wordt vanaf 2023 georganiseerd samen met de SMC-reünie/herdenking Boerma-Plaizier/MP III. SMC'ers met of zonder partner en/of begeleider zijn van harte welkom. Aanvang 10.00 uur en einde omstreeks 16.00 uur. Kosten € 15,00 p.p. inclusief Indische rijsttafel. Niet-SMC'ers zijn ook van harte welkom, zij betalen € 30,00 p.p. Aanmelden bij voorkeur per e-mail of anders telefonisch. Na aanmelding ontvangt u persoonlijk bericht over het programma en overige bijzonderheden.

Locatie: Reünie- en Congrescentrum Kumpulan, Bronbeek

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |
reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Donderdag 2 november 2023

Algemene SMC-reünie Bronbeek

De jaarlijkse Algemene Reünie van SMC vindt plaats op Landgoed Bronbeek te Arnhem. Nadere informatie volgt in MC 2023-3.

Oproep reünie beroepslichting 73-6

Herman Troost is voornemens een reünie te organiseren. Over plaats en datum wordt nog nagedacht. Er zijn al veertig aanmeldingen binnen, maar Herman is nog op zoek naar een vijftiental oud-collega's.

Contact: h.troost.1@kpnmail.nl | 06-37353749

Oproep reünie dienstplichtlichting 72-1

John Verboom en anderen willen een reünie organiseren. De bedoeling is dit te doen op 1 november 2023 op de Koning Willem III-kazerne te Apeldoorn. Ben je van deze lichting en wil je deelnemen aan de reünie, neem dan contact op met John.

Contact: fartree@wxs.nl

Kijk voor actuele berichtgeving over het al dan niet doorgaan van genoemde bijeenkomsten en reünies op www.marechausseecontact.nl. Ook in de wekelijkse zondagse e-mailnieuwsbrief houden we u op de hoogte.

Ontvangt u nog geen nieuwsbrief? Meldt u dan aan op de website of scan de QR-code.

Luitenant-generaal Hans Leijtens heeft op 23 februari jl. afscheid genomen als commandant Koninklijke Marechaussee. Hij gaat aan de slag als de nieuwe directeur van Frontex, het grensagentschap dat de Europese buitengrenzen bewaakt.

Leijtens werd in Den Haag bedankt voor de manier waarop hij de marechaussee in twee periodes heeft geleid. Eind 2015 vertrok hij namelijk ook al bij Defensie. Hij was toen onder meer directeur-generaal van de Belastingdienst. Leijtens keerde in 2019 terug.

“We nemen voor de tweede keer afscheid van een commandant van hetzelfde defensieonderdeel. Ik geloof niet dat we dit eerder hebben meegeemaakt”, merkte secretaris-generaal Gea van Craaikamp dan ook op. Zij kwam niet met lege handen en overhandigde Leijtens het Ereteken voor Verdienste in goud. Hij kreeg de Nederlandse ministeriële onderscheiding omdat hij zich op uitzonderlijke wijze verdienstelijk heeft gemaakt voor de hele krijgsmacht.

Als commandant legde Leijtens de basis voor het informatiegestuurd optreden binnen de Koninklijke Marechaussee. Deze manier van optreden is in de Defensienota opgenomen als actielijn voor de hele organisatie. Ook werd

foto: Mediacentrum Defensie

Lof met gouden randje

Leijtens geprezen voor de manier waarop hij de positie van de marechaussee in het Caribisch gebied heeft versterkt. Het feit dat de marechaussee een grotere rol op het gebied van bewaken en beveiligen heeft gekregen, wordt eveneens aan hem toegeschreven.

Paste als handschoen

Toen Leijtens in 2019 werd gevraagd weer naar Defensie te komen, was de keuze naar eigen zeggen snel gemaakt. “Ik wist dat ik zou terugkeren in een organisatie die mij paste als een handschoen. En in een domein – binnenlandse én buitenlandse veiligheid – waarin ik mij thuis voelde. Als ik op die eerste maanden terugkijk dan verbaas ik mij erover hoe snel ik letterlijk en figuurlijk weer op mijn plek zat.”

Toch was het geen makkelijke periode om in terug te keren. Denk aan de coronaperiode, waarin de grenzen

werden gesloten en de marechaussee werd ingezet om de openbare orde tijdens de avondklok te handhaven. Maar ook de inzet in Oekraïne, waar marechaussees bewijzen voor oorlogsmisdaden verzamelden. “Geen van deze operaties was ook maar mogelijk geweest zonder de inzet, de toewijding en het vakmanschap van de 8000 mensen, vrouwen en mannen, burgers en militairen, beroeps en reservisten, die samen de marechaussee vormen”, aldus Leijtens.

Opvolger nog onbekend

Er is nog geen opvolger bekend. Zijn taken bij de marechaussee worden voorlopig waargenomen door zijn plaatsvervanger generaal-majoor Roger Costongs.

Bron: Defensie nieuwsbericht
23-2-2023

Werken onder arctische omstandigheden

Twee keer per jaar vervuult een aantal marechausseecollega's van Brigade Veluwe het vlakke en bosrijke Nederlandse landschap voor het onstuimige, koude en bergachtige Noorwegen. Zo reisde een artikel 4-detachement medio januari af naar Bardufoss, waar het Korps Mariniers met 600 man sterk het (over)leven, bewegen en vechten onder arctische omstandigheden traint tijdens de Joint Arctic Training. Het KMar-detachement is op locatie belast met artikel 4 Politiewet, het uitvoeren van de politietaken voor de Nederlandse krijgsmacht.

De taken van het artikel 4-detachement variëren van het adviseren van

de plaatselijke commandant van de mariniers tot aan strafrechtelijke onderzoeken en alles wat daar tussen zit. Denk daarbij bijvoorbeeld aan een ongeval met een voertuig, de vermissing van goederen, aangiftes van diefstal of Nederlandse militairen die met de Noorse politie in aanraking komen. Om alles tijdens de Nederlandse aanwezigheid in Noorwegen in goede banen te leiden, werkt het detachement nauw samen met het Korps Mariniers en de lokale Noorse autoriteiten en maakt het werkafspraken om alles zo soepel mogelijk te laten verlopen.

Bron: KMarMagazine 2023-2

foto: Artikel 4-detachement KMar

Willem Slootweg

Streng, maar rechtvaardig

Mijn gedachten gaan terug naar 2 januari 1978. We waren net opgekomen en mochten als peloton voor de eerste keer aanwezig zijn op het schoolappel. Wij staan met peloton 1 voor gebouw 21, met naast ons 3 en 5; voor gebouw 22 staan 2, 4 en 6. Wat onwennig de commando's volgend gaan mijn ogen naar de pelotonscommandant van peloton 3, direct naast ons. De vaderlijke toon van onze PC hoor ik bij peloton 3 beslist niet terug. Daar staat een man naar wie je maar beter kunt luisteren, bij wie je op tijd moet zijn en je tenue in orde hebt: opperwachtmeester Willem Slootweg. Als ik hem nu vele jaren later mag interviewen, zorg ik dat ik ruim op tijd ben. Die toon van toen ben ik nooit vergeten. | Door: Henk Rijke

Garderen velddienst, pelotonscommandant Willem Slootweg

Zodra de voordeur opengaat, straalt de gastvrijheid er bij Willem en zijn vrouw Joke vanaf. Voor ik het weet, luister ik met veel plezier en voorzien van een kopje koffie naar vele mooie, samen beleefde marechausseejaren, verteld door Willem en regelmatig aangevuld door Joke. "Ik ben geboren in Heteren, in de Betuwe als jongste van elf kinderen. Het was armoe, armoe en nog eens armoe. Onze vader had een eierhandel en dat bracht niet veel op, dus we hadden weinig te maken. Ik ben

opgevoed door mijn broers en zusters, we droegen elkaars kleren. Na de lagere school ging ik naar de mulo, maar daar had ik na anderhalf jaar geen zin meer in. Elke dag, zomer en winter – toen hadden we nog echte winters – op de fiets naar Arnhem. Tien kilometer heen en weer terug. Op die dijk naar Arnhem heb ik wel eens jankend op de fiets gezeten."

Kruidenierswinkel

Willem is daarna bij zijn zwager gaan

werken, in diens kruidenierswinkel in Heteren en na een klein jaartje bij een kruidenier in Elst. Een klant, Herman Frenz, vertelde dat hij bij de marechaussee zat en dat leek hem ook wel iets voor Willem. "Zo is het begonnen. Ik heb mij aangemeld via een bon in de NCRV-gids. Een tijdje later kreeg ik een oproep dat ik samen met mijn vader bij de brigadecommandant in Arnhem moest komen. Ik hoor het hem nog zeggen: 'Zo, dus jij hebt gesolliciteerd. Nou, we zullen eens even kijken.' Ik moest een stukje tekst schrijven, wat rekenen en met de woorden 'je hoort het wel' kon ik weer gaan. Een paar weken later kreeg ik bericht dat ik was aangenomen."

Je deed nooit wat goed

De eerste dag kan Willem zich nog goed herinneren: "Mijn opkomst was op 18 april 1955, klas Q 1955, A-eskadron, gebouw 21. Wachtmeester Mellemma stond mij 's morgens op de wachten: 'Zo, dus jij bent Slootweg. Ga maar helemaal naar boven, naar de zolder. Daar staat wel een bed met je naam.' Ik voelde mij meteen helemaal op mijn

1958, Breda, staf 1e Divisie Breda, Willem en Joke

plek, samen met mijn maatje Frans Beerman. Velddienst, schieten, bivak, erg mooi om mee te maken. Wel een kleinigheidje: je deed nooit wat goed. We hadden instructeurs die nog in voormalig Nederlands-Indië hadden gevochten en die leken het normaal te vinden om iemand volledig te vernederen. Na een halfjaar volgde een ware volksverhuizing. Van A- naar B-eskadron, van de militaire opleiding in gebouw 21 naar de wettenstudie in gebouw 22. Met je hele barang [Maleis voor 'spullen', red.] via de achterdeur al die trappen af en in het gebouw ernaast alles weer naar boven."

De blits maken

Na de opleiding volgt voor Willem de wachtbrigade in Den Haag. "Ik was intern op de Laan van Meerdervoort en werd ingezet voor de beveiliging van verschillende ministeries. Op sommige plekken betekende dat in de nachtdienst een heel gebouw in je eentje bewaken. Dat was wel even wennen. Na een paar maanden werd ik overgeplaatst en mocht ik op de motor, dat was toen al mijn hobby, samen met collega Cosman patrouille rijden door Den Haag. Militair vervoer begeleiden en de blits maken op de brigade in onze leren broeken. En af en toe een nieuwe motor inrijden, zo'n zware Harley-Davidson. Kon ik mooi even langs bij Joke voor een kopje koffie in Renkum. Mooie tijd."

Na een paar maanden volgt een overplaatsing bij Brigade Gilze-Rijen. "Eerst mijn beëdiging tot marechaussee der eerste klasse voor de rechtbank in Tilburg en daarna aan de slag in de militaire politiedienst. Dat was mooi afwisselend werk: op de luchtmachtbasis vliegers controleren op hun papieren, snelheidscontroles houden op de kazerne maar ook militairen die met hun handen in de zak van hun uniform liepen, kregen een bon."

Vogeltjesmarkt

Na amper een jaar wordt Willem overgeplaatst naar de staf 1e Divisie in Breda. "Ik werd chauffeur van de divisiecommandant, luitenant-kolonel Thijssen. Prachtige man, eenvoudig gebleven en altijd vriendelijk. Daar ben ik een maand of acht het hele land mee doorgereden. Daarna ging ik aan de

slag bij Brigade Putte voor de grensbewaking. Op zondag was er altijd vogeltjesmarkt in Antwerpen. Dan hadden wij controles samen met de douane. 'Heeft u nog iets aan te geven?' Nee? Dan keken we even in de kofferbak en dan vlogen alle vogels weg. In die periode was een collega van onze brigade betrokken bij een moordaanslag waarbij hijzelf en twee anderen om het leven kwamen. Toen werden wij als marechaussees in het dorp voor moordenaars uitgemaakt. Dat was heftig."

Laissez-passer

"Op een zondagmorgen was ik planton op de brigade. Er meldde zich een mevrouw die naar haar zieke zuster in België moest, die op sterven lag, maar ze had geen paspoort bij zich. Dus moest ik een laissez-passez opmaken dat de brigadecommandant, die naast de brigade woonde, moest ondertekenen. Toen ik hem daarvoor belde, gaf hij aan geen tijd te hebben want hij moest naar de kerk. Toen heb ik het document zelf maar ondertekend. De brigadecommandant was later woest en gaf aan dat ik de eerste kans om naar de wachtmeesterkursus te gaan wel kon vergeten. Zo ging dat in die tijd." Wanneer even later de lijst voor de cursus uitkomt, staat Willems naam er dus niet op. Willem kan een kleine glimlach niet onderdrukken: "Enkele dagen later werd ik plotseling gebeld

1955, opleiding, oefening marechausseedienst te velde

door adjudant Bruggemans, commandant van Brigade Hoogerheide. 'Ik heb gezien dat je niet op de lijst staat. Ik zorg dat je wordt overgeplaatst en dat je volgend jaar wel naar de cursus gaat.' En zo geschiedde."

Op zoek naar een woning

Na de wachtmeesterkursus – toen volgens Willem één grote herhaling van de eerste opleiding – wordt hij geplaatst bij het Depot in Apeldoorn en ondanks vele verzoeken om overplaatsing is hij daar nooit meer weggeweest. "Ik werd als instructeur geplaatst bij het A-eskadron, de militaire opleiding bij adjudant Schrijver en wachtmeester Arie Ros. Een geweldige tijd mee gehad."

"Joke en ik woonden toen nog in bij de ouders van Joke in Randwijk, dus gingen we op zoek naar een woning in

Apeldoorn, motordemonstratieteam: (vlnr) Willem Slootweg, Int Wever, ?, Jan Leurth

KOV-oefening Lochem, koken te velde

Peloton voor gebouw 21 met PC ow Slootweg

Velddienst Garderen. Charlotte Bloemendaal-van Wijk, Willem Slootweg, Henk Hoogvliet

Kaderteam: Willem Slootweg, Ben Hogewerf, Charlotte Bloemendaal-van Wijk, Theo Esmeijer

► Apeldoorn. Bij het garnizoensbureau, dat over de toewijzing van woningen ging, kreeg ik te horen dat ik nog lang niet aan de beurt was. Toen ben ikzelf maar naar een woningbouwvereniging gestapt en had ik huizen voor het uitzoeken. We gingen wonen aan de Germanenlaan, vlakbij de kazerne. "Tijdens het gesprek heb ik al gemerkt dat ook bij Joke de herinneren veelvuldig boven komen. "Laat in de avond ging Willem vaak nog even terug naar de kazerne. Even kijken of alles goed was met de leerlingen."

Na de oppercursus wordt Willem opnieuw opleider. Het Depot is Opleidingscentrum Koninklijke Marechaussee (OCKMar) geworden, het A- en B-eskadron zijn omgedoopt tot School Opleiding Beroepsmarechaussees (SOB). Voor Willem verandert er echter niet veel: opnieuw bij peloton 3, opnieuw bij adjudant Schrijver, nu als plaatsvervangend pelotonscommandant en in 1978 is hij de jongste pelotonscommandant tot dan toe bij de SOB.

Alleen de weg daarnaartoe gaat niet altijd over rozen. Tijdens een oefening in Lochem komt de schoolcommandant kijken en vindt het nodig een helm waar een doodvermoeide leerling in aan het koken is, omver te schoppen. Willem kan zich niet beheersen en geeft de schoolcommandant terplekke een klap voor z'n hoofd. Zijn rechtvaardigheidsgevoel neemt even de overhand. Willem kan zich dit voorval nog goed herinneren: "De ouwe Schrijver is toen voor mij in de bres gesprongen met de woorden 'Dat is mijn beste instructeur. Van Slootweg blijf je af.'"

Geen gezeur, geen ja-maar

Tijdens ons gesprek is Willem duidelijk over de wijze waarop hij zijn taak heeft opgevat: "Ik ben altijd streng, maar rechtvaardig geweest. A is A en A is geen B. Volgens mij was het onze taak om de leerlingen orde, duidelijkheid, structuur en discipline bij te brengen. Geen gezeur, geen ja-maar, gewoon doen wat je gezegd wordt. Zo zijn de regels en zo worden ze uitgevoerd. Dat vonden ze soms wel lastig, maar menig leerling heeft mij later verteld dankbaar te zijn bij mij in het peloton te hebben

gezet. Terugkijkend onze aanpak zeer gewaardeerd te hebben en deze zelf in hun carrière of bedrijf met succes te hebben toegepast. Dat was dan natuurlijk best leuk om te horen."

Tijdens de opleiding worden de pelotons wel eens ingezet om bijstand te verlenen. Willem: "De treinkaping in Wijster, het trouwen van Beatrix in Amsterdam of de bezetting van het Telegraaf kantoor. We moesten dan met onze leerlingen een gebied afzetten en de demonstranten tegenhouden. Leerzaam voor de leerlingen en bijzonder om mee te mogen maken."

"Ik heb in die jaren in mijn team gelukkig met veel goede collega's samen mogen werken, zoals bijvoorbeeld Charlotte Bloemendaal-van Wijk, Theo Esmeijer en Japie Vijge. Geweldige collega's! Slechts een enkeling kwam voor de klas niet verder dan moppen vertellen. Daar was ik dan snel klaar mee: "Lazer jij maar op!"

Woeste Willem

Desgevraagd en in overleg met Willem spreek ik Charlotte enkele dagen later over de werkwijze van 'Woeste Willem' Slootweg. Zij kan nog wel een boekje opendoen. "Willem was een rot in het vak. Hij stond voor zijn leerlingen en ook voor ons als kaderleden. Ik had mij geen betere eerste commandant in het opleiden kunnen wensen. Hij gaf mij verantwoordelijkheid en vertrouwen, steunde mij altijd en corrigeerde waar nodig. Hij leerde mij om te gaan met de rol van leidinggevende/instructeur en daar heb ik in mijn verdere loopbaan heel veel aan gehad. Ook was Willem altijd recht door zee, geen verborgen agenda. Als er wat speelde, kwam alles op tafel en hij ging niet eerder naar huis dan dat het was opgelost. Maar Willem had ook zijn grenzen en dat zag je aan zijn gelaatsuitdrukking. Vele chefs hebben hem met stoom uit zijn oren op het bureau gehad. Toch kwam het altijd weer goed. Wellicht is zo de naam 'Woeste Willem' ontstaan."

Charlotte roemt ook Willems leiderschap: "Hij was zijn tijd ver vooruit. Er was altijd overleg. Even een 'benen op de tafel sessie' met ons als kader. En

1986, bevordering tot adjudant-onderofficier

daarbij was ieders inbreng even waardevol. En nog belangrijker, ik heb mij bij Willem altijd veilig gevoeld."

"Willem was altijd duidelijk. Een mannelijke leerling had in het weekend zijn haar geverfd in een oplichtende kleur, een zogenaamde coupe soleil. Willem omschreef dit kapsel als 'bambie' en de leerling kon onmiddellijk naar huis en terugkomen met zijn eigen kleur haar. Dit werd met een lach geaccepteerd en iedereen wist weer wat bedoeld werd met het uiterlijk voorkomen van een marechaussee."

"Tijdens oefeningen was het altijd gezellig, veel saamhorigheid, maar ook hard werken. Willem was er altijd, onderweg met de LARO, coachend, ondersteunend, een lekker eitje bakkend en natuurlijk ook een uiltje knappend in de grote tent. En dat hoorde je. Toen een nieuwe pelotonscommandant met een blauwe recherche achtergrond moest worden ingewerkt, liet Willem even zien hoe een strijker moest worden afgestoken. Enkele weken later kregen we een overgebleven strijker onverwacht in de prullenbak op de kaderkamer. Geintje, dat kon toen nog."

Puinruimen

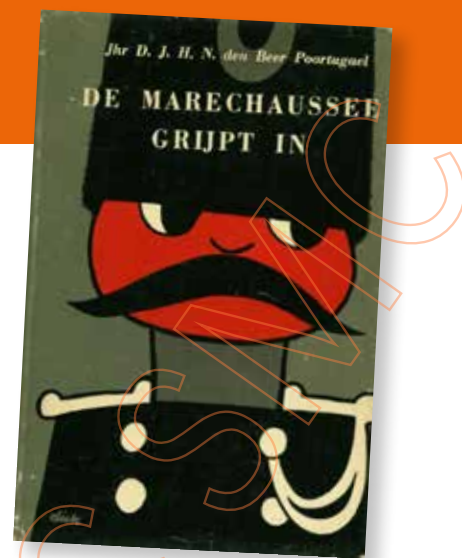
Toch volgt nog een overplaatsing en wel naar de Verkeersschool van het OCKMar. Willem: "Laat ik het zo zeggen, het zou daar een bende zijn en ik moest puinruimen. Ach, ik heb daar uiteindelijk nog een prachtige tijd gehad met Willem Binkhorst, Willem Boom en Henk Schipper."

Na zijn leeftijdsontslag gaat Willem met veel plezier en tot zijn 75e aan de slag als rijinstructeur op de motor en in de auto. "Daar had ik in het begin een dagtaak aan. En nu, op mijn 86e kijk ik vooral met heel veel plezier en voldoening terug. Ik mag al jaren genieten en het duurt niet lang meer of ik ben langer uit de dienst dan dat ik er gewerkt heb." Joke vult nog even aan: "We hebben er geweldig van genoten. We hadden prachtige avonden op de kazerne, georganiseerd door de onderofficiersvereniging. Elk jaar opnieuw. Daar hebben we veel contacten aan overgehouden en er komen nog steeds oud-collega's even een bakkie koffie halen bij Willem en Joke."

Willem deelt tot slot met zichtbaar plezier nog een opmerking van een oud-leerling: "Willem, jij nam gewoon de verantwoordelijkheid als het aankwam op besluiten nemen. Daardoor kon ik studeren naast de opleiding. Daar had je niemand voor nodig, ook als het even schuurde met de regeltjes. Daar ben ik je voor altijd dankbaar voor. Bij jou is het voor mij begonnen."

2023, Willem Slootweg

De Firma K en D

De commandant van een buitenbrigade belde mij op, dat er in de nacht was ingebroken in het gemeentehuis van het dorp H en dat de brandkast was geforceerd. Het dorp H lag niet ver van mijn standplaats en ik ging er dadelijk heen om eens poolshoogte te nemen.

De burgemeester, die ik goed kende, vond het geval erg interessant, vooral omdat zijn eigen duiten er niet mee gemoeid waren. Doch ook de gemeente hadden de boeven weinig nadeel berokkend, want er had niet veel geld in de brandkast gelegen en hun moeite was slecht beloond geworden. En moeite hadden zij er genoeg aan gehad, want het slot van de kast was keurig netjes uitgebrand. Wel hadden de kerels ongelooflijke rommel gemaakt en de hele secretarie onderste boven gehaald op zoek naar geld, dat echter niet was gevonden, omdat het er niet was. In de secretarie van een klein dorp liggen geen miljoenen op tafel.

Sporen veiligstellen

Het ellendige bij vele inbraken is, dat de bestolenen, zodra ze de inbraak bemerken, gaan onderzoeken, wat er weg is en overal met hun vingers aankomen. Het is een heel natuurlijke reactie, maar voor het politie-onderzoek hoogst onaangenaam en remmend, omdat allerlei sporen, die de inbrekers mochten achtergelaten hebben, bedorven of weggemaakt worden. En sporen laten zelfs de meest geroutineerde inbrekers achter. En het geen sporen achterlaten kan zelfs een aanwijzing zijn, bijvoorbeeld dat met handschoenen is gewerkt. Daaruit kan al geconcludeerd worden, dat men in de richting van vakmensen moet zoeken. Maar de heren van de secretarie verslonden waarschijnlijk detectiveromans in hun vrije tijd en waren zo wijs geweest om alles te laten liggen, zoals het lag en zo had de wachtmeester alle kans om aanwijzingen te vinden.

En die waren er inderdaad. Op de vloer, dicht bij de open brandkast vond hij twee vrij verse bloeddruuppels. Blijkbaar

had de inbreker (of hadden de inbrekers) zich verwond bij het opensnijden van het slot. Met hout en al werden deze bloedvlekken uitgesneden, in een doosje geborgen en van een etiquette voorzien.

Het opschuifraam was met een breekijzer geforceerd en opgelicht. De indrukken werden met plasitine vastgelegd. Dicht bij het raam werden een paar blaadjes pijptabak gevonden en het bleek dat niemand op de secretarie een pijp rookte. De tabak werd zorgvuldig opgeborgen. Maar de mooiste aanwijzing kregen we toch buiten. Het had die nacht geregend en aan de achterzijde van het gemeentehuis was de weg niet verhard. Daar hadden de boeven (want nu bleek dat het er twee waren geweest) hun fietsen neergezet. Daaruit was te concluderen, dat de meest gehaaide boef fouten maakt. Hadden zij de fietsen op het verharde gedeelte neergezet, dan hadden de rijwielen hoogstwaarschijnlijk geen sporen achtergelaten en zouden in het donker toch niet opgemerkt zijn. Nu vonden we een paar prachtige bandafdrukken in de modderige grond en deze werden netjes in gips vastgelegd.

Doch dat was nog niet alles. De wachtmeester, trouwens niet de eerste de beste en die kortgeleden een geheimzinnige brandstichting had opgehelderd, bleek een ware Sherlock Holmes te zijn. Hij zag namelijk op de muur, die wit gekalkt was, een onbetekenend krasje. Hij legde dat dadelijk in zijn aantekenboekje vast.

Resumé

Toen de wachtmeester klaar was met zijn locale opname, ging hij de balans

opmaken. Wat had hij allemaal vergaard? De inbrekers had hij nog niet, maar hij wist al veel van hen en wel het volgende:

1. Zij hadden met een zuurstofapparaat het slot uitgebrand. Dat bewees, dat zij jongens van het vak waren.
2. Zij hadden geen vingerafdrukken achter gelaten. Dat wees erop, dat zij geroutineerden waren en niet uit het dorp afkomstig.
3. Daar wezen hun fietsen ook op. Inwoners van het dorp zouden te voet gekomen zijn.
4. Minstens één van hen was een pijproker, want het was grove tabak, die gevonden was.
5. Eén van hen zou waarschijnlijk een vers wondje aan z'n vingers of hand hebben.

Dat was al heel wat. Een bericht werd verzonden aan het Algemeen Politieblad en een week later werden twee inbrekers op heterdaad betrapt en gevat door de Marechaussee bij een inbraak in een leerfabriek. Dat was in een dorp, dat ongeveer een 100 K.M. verwijderd lag. Ook hier waren de heren op de fiets gekomen en veel wees er op, dat het dezelfde inbrekers waren geweest. Ze werden met hun fietsen op transport gesteld en nu konden de aanwijzingen geverifieerd worden.

Ontkennen natuurlijk

Maar eerst werden zij aan een verhoor onderworpen. Ontkennen natuurlijk, ze hadden niet in het gemeentehuis ingebroken. En toen deed de wachtmeester een heel listige vraag. "Zijn jullie dan niet hier in dit dorp geweest op een nacht?" Nee, ze waren nog nooit in dit dorp geweest. Daarmee bewezen ze, dat ze nog niet tot de gehaaide be-

een D en daarom werden zij vlot gedoopt als de firma K en D en als zodanig stonden zij voortaan bij de Marechaussee bekend. K was een beroepsinbreker met een ongunstig verleden, hij was metaalbewerker en geweest en had een uitgesproken gemeen gezicht en valse stekende ogen, die steeds rusteloos heen en weer gingen. D was de bijloper en leek me een jonge man, die zo kwaad niet was, maar op het verkeerde pad was gebracht. Ze waren in de leerfabriek gepakt met de handschoenen nog aan. D had een doosje in zijn zak met dezelfde soort tabak als die op de secretaire gevonden was en K had inderdaad een nog niet geheeld wondje aan één van zijn vingers.

Sherlock Holmes stak een verse pijp aan, kruiste zijn lange benen over elkander en sprak: "Zie je Watson, het was eigenlijk heel eenvoudig: ze waren met hun beiden, daarop wezen de bandafdrukken van twee rijwielen. Omdat ze fietsen bij zich hadden, kwamen ze uit een andere plaats.

Eén van hen moest een beroepsinbreker zijn, dat bewezen het werken met handschoenen en het zuurstofapparaat. De ander was nog niet zo lang in het vak, want anders had hij zijn fiets niet zo slordig tegen de muur gezet en daar een spoor achtergelaten. En nu ga ik nog een half uurtje viool spelen en dan naar bed, want morgenochtend vroeg komt de hertogin van Menilsworth bij me in verband met de verdwijning van de Roemeense kroonjuwelen..."

Oorspronkelijke tekst uit:
'De Marechaussee grijpt in' (1954) door
jhr. D.J.H.N. den Beer Poortugael

hoorden. Een zware jongen uit de onderwereld had een ontwijkend antwoord gegeven, hij zou geantwoord hebben, dat hij het niet wist of het zich niet meer herinneren kon, maar door deze ontkenning liepen ze in de val, die de wachmeester hen gesteld had, want de afdrukken van de fietsbanden klopten precies en aan de bel van één der fietsen zat nog een beetje kalk van het schuren tegen de muur. Hadden zij

gezegd, dat zij die bewuste nacht achter het gemeentehuis geschild hadden tegen de regen, dan had niemand hen wel geloofd, maar zij zouden dan toch een plausibele reden voor hun aanwezigheid daar hebben gegeven en het bewijs tegen hen zou zwakker geweest zijn.

Beroepsinbreker met bijloper

Hun namen begonnen met een K en

Politie­man in zijn vrije tijd

Deel 62 uit de serie 'De onbekende helden van 1940-1945'

Door: Henk G. Westland, luitenant-kolonel b.d.

Opperwachtmeester Wiegers, later in de rang van onderluitenant, is volop bezig met illegale activiteiten, dag en nacht. Hij móét zich verzetten tegen de onrechtmatige maatregelen van de Duitse bezetter. Dat ligt gewoon in zijn karakter!

Opperwachtmeester te voet **Kees Wiegers** (45), sinds 1917 in dienst bij de Koninklijke Marechaussee, is in mei 1940 al enkele jaren commandant van de marechausseebrigade te Nieuwe-Schans. Deze brigade ligt dichtbij de grens en is derhalve naast de burgerlijke (rijks)politiezorg ook belast met de grensbewaking. Nieuwe-Schans – een oude vesting – is een klein plaatsje, maar wel levendig door het grensverkeer.

Mobilisatie

De Nederlandse krijgsmacht is sinds augustus 1939 gemobiliseerd. Vanaf oktober 1939 zijn dienstplichtige militairen van de grensbataljons als zogenaamde hulpmarechaussees beschikbaar gesteld om samen met het marechaussee­personeel die grensbewakingstaak te verrichten. De verdediging van Nederland zal niet aan de grenzen plaatsvinden, maar in voorbereide verdedigings­lij­nien landinwaarts. De grensbrigades van de marechaussee moeten bij een Duitse inval alarm slaan. Voor die waarschuwingstaak zijn bij een aantal grensbrigades in de kazernes geheime radiozenders geplaatst en bij de hoofdkwartieren van het leger ontvangers opgesteld. De marechausseebrigades hebben overigens geen strijdende taak. Zij moeten zich achter de linies terugtrekken en krijgen daar andere taken; de brigades van de 4e Divisie moeten in dat geval naar Amsterdam.

In de vroege ochtend van 10 mei wordt Nederland geconfronteerd met het begin van de Duitse vijandelijkheden. In Nieuwe-Schans wordt omstreeks 15.15 uur de stationswacht overrompeld en rijdt

een Duitse pantser­trein het station binnen. De marechausseebrigade Nieuwe-Schans wordt overvallen, kan zich niet meer terugtrekken, maar nog wel op tijd de zender in werking stellen. Vijf dagen later capituleert Nederland. Een van de dochters van Kees later: "Ik heb mijn vader maar één keer zien huilen. Dat was toen Nederland had gecapituleerd." Kort daarop verricht Brigade Nieuwe-Schans weer politiedienst zoals gebruikelijk vóór de Duitse inval.

De Duitse inval kwam voor Wiegers niet onverwachts, ook hij hoorde van de troepenconcentraties aan de grens. Wiegers is een man van recht door zee en kan geen onrecht verdragen. Het idee bezet te zijn, is voor hem onverdraagbaar en hij sluit zich aan bij de illegale organisatie Ordedienst (OD).

Groepscommandant Finsterwolde

Per 1 maart 1943 wordt een grote reorganisatie van de Nederlandse politie doorgevoerd. De politiekorpsen van acht grote steden worden Staatspolitie. In 121 gemeenten blijft de gemeentepolitie bestaan, maar wel ondergeschikt aan de Staatspolitie-instanties. In de overige gemeenten is de politiedienst in handen van de Staatspolitie, zijnde de 'Marechaussee (Gendarmerie)'. Voor de gehele politie worden een gelijk rangenstelsel met militaire benamingen en nieuwe uniformen ingevoerd.

De brigades van de Marechaussee worden opgeheven. De nieuwe organisatie 'Marechaussee (Gendarmerie)' kent groepen en posten. Dit betekent voor

Wiegers dat hij als opperwachtmeester wordt ontslagen bij de Marechaussee en als onderluitenant wordt aangesteld bij Staatspolitie en ingedeeld bij de 'Marechaussee (Gendarmerie)'. Deze aanstelling is wel een bevordering: hij wordt commandant van de groep Finsterwolde waarvan Nieuwe-Schans een van de posten is. Dit betekent voor het gezin weer een verhuizing, nu naar de (voormalige) marechausseekazerne in Finsterwolde.

In zijn vrije tijd bij de politie

In Finsterwolde nemen Wiegers' illegale activiteiten een vlucht. Oud-burgemeester Roelofs: "In de eerste dagen van 1943 vertelde hij mij van het bestaan van de O.D. en onthulde, dat hij was aangewezen als Districtscommandant van Winschoten en omgeving, omdat zijn voorganger was ondergedoken. Hij richtte het verzoek tot mij voor Finsterwolde als plaatselijk commandant te willen fungeren. Ik aarzelde wegens mijn hoge leeftijd, doch hij wist mij te overreden en ik nam het aan." De mannen hebben voortdurend contact. Roelofs: "Hij heeft enorm veel werk gedaan de O.D. in al de veertien gemeenten goed op poten te zetten en was vooral des nachts daarmee bezig en deed des anderen daags weer gewoon dienst."

Een van zijn marechaussees in Finsterwolde, J.C.A. Klep, schrijft over het illegale werk van zijn groepscommandant: "Wiegers was actief medewerker van de LO [Landelijke Organisatie voor Hulp aan Onderduikers]. Zijn werk in deze organisatie bestond uit het overbrengen van onderduikers, financiële zorg voor onderduikers en het verschaffen van distributiesbescheiden. In dit verband heeft Wiegers een ontzettend stuk werk verricht,

zoveel, dat hij het grootste gedeelte van zijn beschikbare tijd aan dit werk besteedde, zodat gerust gezegd kan worden dat hij in zijn vrije tijd bij de politie was. Voor dit werk was hij dan ook de meeste nachten in de weer, er waren maar weinig nachten dat hij thuis was." Die financiële zorg voor onderduikers verricht hij overigens als plaatselijk hoofd voor het Nationaal Steunfonds (NSF), de financier van de illegaliteit.

Naast deze bezigheden is Wiegiers ook betrokken bij de Inlichtingengroep 'Marx'. Hij verzamelt gegevens over Duitse geschutsofstellingen, troepenverplaatsingen en andere militaire objecten, die daarna met koeriers naar hun bestemming gaan. Vanaf september 1944 wordt er hard gewerkt aan de verwezenlijking van de (Nederlandsche) Binnenlandsche Strijdkrachten waarin onder meer de OD opgaat. Wiegiers wordt commandant bewakingstroepen van het district. Ook worden voorbereidingen getroffen voor het ontvangen van een wapendropping in de omgeving van het Midwolderbos. De codezin over de radio wordt iedere dag verwacht.

Arrestaties

Echter, daar komt het niet van, want op 20 februari 1945 wordt Wiegiers thuis gearresteerd. Het zou een feestelijke dag worden, de 13e verjaardag van zijn zoon. Die middag stopt er een personenauto voor de kazerne, waaruit enkele mannen in burgerkleding stappen. Wiegiers ziet ze komen en denkt aan controleurs van de Economische Controledienst, maar het zijn agenten van de *Sicherheitspolizei* (SiPo). Hij moet plaatsnemen in de auto waarin al twee bekenden van hem uit Nieuwe-Schans blijken te zitten: smid Dresselhuis en douaneambtenaar Driegen. De rit gaat naar Winschoten en de volgende dag naar het Huis van Bewaring te Groningen.

De directe reden van Wiegiers' arrestatie is niet echt duidelijk. Waarschijnlijk is die het gevolg van eerdere arrestaties, want de laatste tijd zijn meer OD'ers opgepakt. Het kan ook zijn dat een Marx-lijn is opgerold, want Dresselhuis en Driegen maken ook deel uit van de groep Marx. Meerdere malen is Wiegiers door de SiPo verhoord, maar nooit mishandeld.

Cornelis Gerrit Wiegiers is geboren op 7 december 1894 te Groningen. Kees groeit op in Groningen als de vijfde geborene in een Nederlands-hervormd gezin van negen kinderen, waar vader de kost verdient als tuinier. Na de lagere schooljaren gaat ook Kees aan de slag als tuinman en volgt 's avonds nog de avondschool. In augustus 1914 wordt hij als dienstplichtige opgeroepen bij het 12e Regiment Infanterie. Het leger is dan gemobiliseerd in een neutraal Nederland, terwijl in het buitenland de 'Eerste Wereldoorlog' woedt.

In augustus 1917 verbindt Kees zich als vrijwilliger bij de 4e Divisie Koninklijke Marechaussee. Deze divisie omvat de provincies Groningen, Friesland en Drenthe. Als marechaussee te voet wordt hij ingedeeld bij Brigade Finsterwolde, vanaf 1918 bij Brigade Bergumerheide, andere daarna zijn niet bekend. Wel zijn plaatsing per oktober 1921 in Witmarsum, dan net bevorderd in de rang van wachtmeester. Als onderofficier krijgt hij toestemming om te trouwen en dat gebeurt in december van dat jaar met Harmina Magrée uit Groningen. In de komende twee jaren worden in hun dienstwoning twee dochtertjes geboren.

Per januari 1925 wordt Brigade Witmarsum opgeheven en dat betekent voor het gezin Wiegiers een overplaatsing voor drie jaar naar Brigade Nieuwe Pekela. In 1928 volgt een nieuwe plaatsing in Sloten, in maart 1929 in Sint Annaparochie en een half jaar later in het grensplaatsje Bellingwolde. In 1932 wordt de familie verblijd met de geboorte van een zoontje. Wachtmeester te voet Wiegiers wordt per 1 november 1937 bevorderd tot wachtmeester der 1e klasse te voet en een maand later tot opperwachtmeester te voet. Met die laatste bevordering komt tevens de benoeming tot commandant van Brigade Nieuwe-Schans.

Bellingwolde, november 1929, Duitse 'Wanderburschen' worden over de grens gezet, (rechts) wachtmeester Wiegiers

Vreemd genoeg is er bij de arrestatie geen huiszoeking verricht, terwijl er wel in de nabijheid een grote hoeveelheid drukwerk, alsmede wapens en munitie aanwezig waren. Deze spullen zijn meteen na de arrestatie verhuisd.

Evertsbos bij Anloo

Het naderen van de Canadese troepen in april 1945 leidt tot zorgen bij de SiPo in het Scholtenhuis te Groningen. Door het vernietigen van de administratie worden sporen gewist, maar er zitten nog gevangenen in het Huis van Bewaring. Zeventig van hen worden standrechtelijk tot de doodstraf veroordeeld en deze vonnissen moeten in Groningen worden voltrokken. In de vroege morgen van 8 april staan in het Huis van Bewaring tien gevangenen, waaronder Kees Wiegiers, te wachten om door de SiPo te worden opgehaald. De overvalwagen rijdt naar het Evertsbos bij Anloo, naar een plek waar een soort kuil is. Daar vlakbij moeten de tien op de

grond gaan liggen en worden met een nekschot gedood. Hun lichamen worden naar de kuil gesleept, waarna deze wordt dichtgegooid.

Enkele dagen later worden de lichamen gevonden, overgebracht naar de begraafplaats van Annen, gekist en in een voorlopig graf gelegd. In de weken daarna worden ze door familie geïdentificeerd. Op 27 april vindt de begrafenis van Kees Wiegiers plaats op de Zuiderbegraafplaats te Groningen. In Finsterwolde krijgt later de Heereweg, de weg waaraan de marechausseekazerne ligt, een nieuwe naam: 'C.G. Wiegiersweg'. Een monument op de plek van de executie, een veldkei met plaquette onthuld in 1970, herinnert aan deze droevige gebeurtenis.

De auteur verricht historisch onderzoek naar de gevallen die in de oorlog 1940-1945 behoorden tot de (Koninklijke) Marechaussee. Wilt u reageren? Uw reactie is welkom op het redactieadres of rechtstreeks per e-mail aan de auteur op marechaussee4045@gmail.com.

WEU-police in Mostar (Task Force Mostar)

Wanneer je als marechaussee niet het geluk had tot 'de meest geschikten' te behoren, was een verdere carrière binnen het Wapen niet meer mogelijk. Deze marechaussees stapten na zes jaar dan over naar landmacht, luchtmacht of politie. Doch in 1993 gebeurde er iets vreemds: er stapten politiemensen over naar de KMar. Dit had alles te maken met de samenvoeging van de gemeentepolitie en de rijkspolitie. Een van hen was Orlando Ganga, een collega die al voor zijn overstap een behoorlijke wilde tijd achter de rug had op Bureau Warmoesstraat in Amsterdam. | Door: Kees Poelma

Orlando wilde het liefst direct op uitzending en wat hem betrof, mocht de Sinai wel worden overgeslagen. CKMar, generaal-majoor Fabius zag wel wat in deze zelfpromotie en Orlando werd ingedeeld in de eerste rotatie van de WEU Task Force Mostar. De West-Europese Unie was een organisatie die bestaan heeft van 1954 tot 2011, maar was voor wat betreft vredesmissies een slapend orgaan. De WEU zou echter vanaf 23 juli 1994 het bestuur van de stad Mostar onder leiding van de oud-burgemeester van Bremen, Hans Koschnick, op zich nemen. Het doel van de WEU-police was om de lokale politie in oost- en west Mostar weer te verenigen. Op 20 september 1994 kwam de eerste rotatie marechaussees aan in

Bosnië en Herzegovina. Hieronder vertelt Orlando over zijn ervaringen.

Finaal kapot geschoten

"Direct na aankomst in de stad Mostar waren we toch wel even stil. Het hele centrum van de stad was finaal kapot geschoten. Geen daken meer op de huizen, geen ramen meer in de sponningen, geblakerde gebouwen en een doodse stilte. De beroemde eeuwenoude Ottomaanse brug Stari Most was vernietigd en de restanten hingen als korte stompjes boven de rivier Neretva. En dan hadden we oost Mostar nog niet eens gezien. Hoe kon het zo zijn misgegaan? In het kort gezegd hebben de Kroaten en moslims (later Bosniaken geheten) samen eerst de Serven uit de

stad verdreven en zijn iets later elkaar te lijf gegaan. De meeste moslims woonden in oost Mostar en langs de Neretva, de Kroaten woonden vooral in het grotere west Mostar. Deze moslims waren geen partij voor de veel beter bewapende Kroaten en moesten al gauw de strijd staken. De hele stad was nu afgesloten door tien permanent bemande checkpoints. We gingen eerst naar Hotel ERO, een hotel dat redelijk ongeschonden de oorlog was doorgekomen. De gehele vijfde etage werd het werkgebied van de staf van de WEU-police."

"Ons onderkomen hadden we in Medugorje, een nog vrij jonge bedevaartplaats op 40 minuten rijden van Mostar.

Het is surreëel wanneer je het ene moment werkt in een vernietigde stad en na de dienst weer terugkeert naar een zonnig Medugorje vol nieuwe pensions, restaurants, bedevaartgangers en een enorme kerk. In pension *Tony Sego* hadden we allen een eigen kamer. We konden er ontbijten en 's avonds werd deze ruimte gebruikt als ontmoetingsplek met onze eigen bar *ALCOHOLLAND*. De warme maaltijd genoten we in pension *Belvedere* tegenover ons pension. Hier was ook het Duitse contingent ondergebracht."

Voorbereiding

"We waren goed voorbereid op onze missie. In Ossendrecht kregen we onze algemene uitzendopleiding aan de School voor Vredesmissies. We kropen door buizen bij de brandweer in Bussum om ons te testen op claustrofobie en leerden hoe we het beste slachtoffers konden redden. We ondergingen natuurlijk de verplichte oefenstof aan de mijnschool in Reek. Tenslotte werden we uitgebreid bijgeschoold door allerlei deskundigen op het Instituut Clingendael in Den Haag."

"De WEU had dan wel een budget van tweehonderdmiljoen mark beschikbaar maar organisatorisch was er nog veel aan te merken op deze eerste missie. Er waren slechts 100 van de 181 politiemensen aanwezig, hoofdzakelijk Nederlanders, Duitsers, Fransen en Spanjaarden. Uiteindelijk zouden dertien landen toch hun toegezegde mensen sturen. Ieder contingent bracht zijn eigen voertuigen mee met alle logistieke onderhoudsproblemen van dien."

Situatie nog ver van normaal

"We reden 24/7 patrouilles in zowel oost- als west Mostar. De moslims waren het meest meegaand met onze werkzaamheden en dat was logisch: zij hadden immers het meest te winnen bij een herintegratie en een weer functionerende stad. Al gauw kwamen moslim politiemensen ons dan ook versterken in de patrouilles en op de staf. De stad Mostar werd geterroriseerd door zware criminelen waarvan er een opzichtig rondreed in een Ferrari. Het hoofd van de politie in west Mostar was een voormalig taxi-chauffeur die nauwe banden met hen

Mostar, de vernielde Stari Most

Kerststemming bij WEU-police

onderhield, kortom de situatie was nog verre van normaal. Verder werden we vaak geconfronteerd met zogenaamde *expelling cases*. Hierbij werden moslims die aan de westkant van de Neretva woonden, gedwongen om zo snel mogelijk en onder dwang hun huizen te verlaten. Natuurlijk leidde dit tot vele schrijnende situaties waar wij als WEU maar weinig tegen konden ondernemen. Ook werd er nog vaak geschoten in de stad en zagen we af en toe nog een Servische tank rijden op de heuvels in oost Mostar. De verre buitenwijk Potoci werd nog regelmatig met tankgranaten bestookt. Tenslotte hebben we ook nog meegeholpen aan het uitwisselen van Kroatische en moslim gevangenen waarvan een aantal best in Den Haag terecht hadden kunnen staan."

Strubbelingen binnen WEU-police

"Maar ook binnen de eigen WEU-

police waren er problemen. De Fransen dreigden naar huis te gaan wanneer ze geen wijn bij de lunch mochten drinken maar bovenal had het Duitse contingent interne problemen. Het eerste deel van het Duitse contingent bestond uit collega's van de *Bundesgrenzschutz* (BGS) die later werd aangevuld met collega's van de *Landespolizei* (LP). Deze LP'ers vonden zich veel betere politiemensen dan de BGS'ers wat tot onnodige conflicten leidde. De contingentscommandant, BSG'er Ulrich Bury, werd door hen maar nauwelijks als zodanig erkend. Wanneer er problemen waren, belden sommige LP'ers rechtstreeks naar hun eigen *Landespolizei* in Duitsland of informeerden de media zoals *Der Spiegel*. Wij als buitenstaanders konden ons slechts verbazen over zoveel onbenullige interne strijd. Het was de eerste maal sinds de Tweede Wereldoorlog dat Duitsland partici- ▶

Medaille-uitreiking door bgen Roos

- peerde in een vredesmissie maar soepel ging het allemaal nog niet. Nederland had natuurlijk al de nodige ervaringen in Libanon en de Sinaï opgedaan."

"Bij de komst van de LP'ers heb ik samen met Volker Gampe (BGS'er) trouwens nog een geweldige stunt uitgehaald. Natuurlijk viel ik op met mijn Surinaamse roots en was ik de eerste politieman van kleur binnen een vredesmissie. Volker was *hauptkommissar* (kapitein) en teamleider van *Shift 3*. We besloten bij aankomst van het nieuwe contingent LP'ers van uniform te ruilen. Zo gezegd, zo gedaan. Volker had mijn KMar-uniform aan en liet de nieuwe groep op linie aantreden. Vervolgens kwam ik om het nieuwe contingent eens aan een inspectie op tenue en goede houding te onderwerpen. De voertaal was natuurlijk Engels. Toen ik enkelen corrigeerde, hoorde ik al zeggen: 'Als het zo moet, ga ik net zo lief weer naar huis.' Ook andere denigrerende opmerkingen waren niet van de lucht. Toen ik vertelde dat ik tien jaar daarvoor nog in Karl-Marx-Stadt had

gewoond, was het helemaal gedaan. Volker barstte in schaterlachen uit en pas toen hadden de LP'ers door dat ze in de maling waren genomen."

Gearresteerd door Kroatische politie

"De missie verliep dan wel moeizaam, maar daar buiten vermaakten we ons prima. We voetbalden regelmatig in Medugorje en bezochten ook andere plaatsen in de buurt. We gingen naar de watervallen van Kravica, naar Imotski, Chitluk en andere plaatsen. Een bezoek aan Positelj op 7 februari blijft voor altijd in mijn geheugen gegrift. Positelj ligt aan de oostkant van de Neretva (moslimgebied) en heeft een kasteeltje met aanhorigheden. Die wilden we op een zondagmiddag met zijn zevenen bezoeken. De schrijver van dit artikel maakte ook deel uit van deze missie en bestuurde het busje dat ons naar Positelj bracht. Kees zette ons beneden af en wij zouden dan naar boven klimmen. Hij reed zelf naar boven naar de parkeerplaats waar hij ons dan zou opwachten. Toen we boven

kwamen, stond hij naast het busje en zagen we eveneens een Kroatische politieauto met twee agenten. Ze hadden hem gevraagd wat we kwamen doen en hij had gezegd wie we waren en dat we het kasteeltje gingen bezoeken om wat foto's maken. Wat we nog niet wisten dat die politiemensen hadden gedronken en Kees een pistool tegen zijn hoofd had gekregen en gedwongen was om met ons de politieauto te volgen naar het bureau in Capljina. Daar moesten we onze fotorolletjes uit de camera's halen wat we weigerden, we hadden immers een diplomatieke status. Het is een lang verhaal maar uiteindelijk werden we opgesloten, lukte het Libbe Kuipers om te ontsnappen en de staf van de WEU te informeren. Drie uur later kwamen de stafleden ons 'bevrijden'. Dit bericht haalde zelfs de landelijke pers. De reden van onze aanhouding was een zogenaamd fotografieverbod maar de werkelijkheid was dat de Kroaten juist een Kroatische vlag uit het kasteeltje lieten hangen."

WEU-police wordt UNIPTF

"In maart 1995 zat onze missie er al weer op en landden we op vliegbasis Soesterberg waar onze familie ons stond op te wachten. Een einde voor ons maar niet voor de missie, deze duurde nog anderhalf jaar en ging tenslotte over in de UNIPTF (*United Nations International Police Task Force*). Deze *WEU-police* missie was voor mij avontuurlijk, leerzaam, verbazingwekkend, soms frustrerend, internationaal, maar ook een van blijvende vriendschap."

Achtergrondinformatie WEU Task Force Mostar

Het tijdelijke Europese bestuur in Mostar behoefde geen mandatering van de Veiligheidsraad. Hetzelfde gold voor de vorming van de *Unified Police Force Mostar* (UPFM), die uit moslim- en Kroatische agenten zou gaan bestaan. De EU besteedde de oprichting en begeleiding van de UPFM uit aan de West-Europese Unie (WEU). De WEU-lidstaten en drie geassocieerde landen boden samen 181 agenten aan: *Task Force Mostar*.

De Nederlandse regering besloot op 1 juli 1994 om vijftien marechaussees beschikbaar te stellen en leverde ook de commandant van de WEU-politiemacht in de persoon van luitenant-kolonel J. Meijvogel van de KMar. Meijvogel vertrok met enkele buitenlandse collega's op 23 juli 1994 naar Mostar om de situatie te verkennen. De internationale politiemacht was in juli 1995 uitgegroeid tot 152 agenten uit tien landen. De deelname van Oostenrijk, Finland en Zweden bracht de totale sterkte op 182 politiemensen. Kolonel P.K.J. Lambrechtse nam op 2 juli 1995 de taken van Meijvogel over. De inspanningen van de WEU in Mostar wierpen echter weinig vruchten af; een echt verenigd lokaal politiekorps kwam niet van de grond. De laatste rotatie marechaussees keerde op 24 september 1996 terug naar huis, twee collega's bleven tot 31 oktober 1996 om de nieuwe UNIPTF wegwijz te maken. Lambrechtse was tot medio december 1996 tevens adviseur van de speciale afgezant Sir Martin Garrod en voor IFOR met betrekking tot de stad Mostar.

De KMar nam aan deze missie deel van 23 juli 1994 tot 31 oktober 1996 met in totaal zestig personen. (Bron: *Ministerie van Defensie*)

50 jaar later, 3e reünie van dienstplichtlichting 73-2

| Door: Ron Reinders

Het was een prima dag op dinsdag 7 maart jl. tijdens onze derde jubileum-reünie op de Koning Willem III-kazerne in Apeldoorn. Na binnenkomst in het KEK-gebouw en ontvangst van het jubileumaandenken en naambatch, was het goed om al die gezichten van vijftig jaar geleden weer terug te zien.

Onder het genot van een jubileum-taartje en een kop koffie gingen foto's rond en kwamen de verhalen van 'onze tijd' weer naar boven. Prachtig dat ook onze toenmalige instructeurs, wachtmeester Luuk Oldenbeuving en wachtmeester Henk Govers, aanwezig waren. Dank voor jullie komst!

Na de openingstoespraak waarin nog een paar anekdotes verteld werden, kon iedereen zijn eigen ervaringen van vijftig jaar geleden met de anderen delen. Ook de fotopresentatie van onze opleiding en parate tijd alsmede de eerste en tweede reünie werden met veel plezier bekeken.

Na een voortreffelijke Indische lunch waar wederom de verhalen uit die tijd over de tafel gingen, arriveerden Fred Klijndijk, CEO bij MarechausseeNostalgie en kapitein Michiel Tattersall, protocolofficier OTCKMar. Zij vertelden ons over de veranderingen en de taken van de huidige Koninklijke Marechaussee. Daarna werden we in twee groepen over het kazerneterrein geleid en konden we alle veranderingen bekijken.

Bijzonder was ook het gerenoveerde toiletgebouwtje dat nu dienst doet als traditiekamer van het OTCKMar. In vitrines zijn daar de meest uiteenlopende spulletjes en attributen uitgestald en opgesteld, die te maken hebben met de verschillende opleidingen die sinds 1946 op de Koning Willem III-kazerne worden gegeven.

Een geslaagde dag

Na de rondleiding heeft iedereen tijdens een drankje en een hapje bij kunnen kletsen. Wat kan er toch veel ge-

beuren in vijftig jaar en zeker als je elkaar al die tijd niet gezien of gesproken hebt.

Van de 108 man reageerden 60 positief, 48 konden niet aanwezig zijn en uiteindelijk hebben 40 man (waarvan vier gasten) de reünie bijgewoond. Gezien de reacties aan het eind van de dag was het voor alle aanwezigen een hele geslaagde dag. Over drie jaar zijn de meesten van ons rond de 73 jaar en dus wederom een excuus voor een feestje. We hopen uiteraard ook dan weer op een hoge opkomst.

Van toen naar nu en terug

Het kustdorp Rockanje ligt aan de zuidzijde op het dubbeleiland Voorne-Putten. Het maakt in de Tweede Wereldoorlog deel uit van de Duitse Atlantikwall. Op het strand van Rockanje worden door de Duitsers landingen vanuit zee geoefend voor de invasie van Groot-Brittannië. De familie Langendoen heeft een klein veebedrijf pal achter deze Duitse linie. Vader Langendoen verricht in de oorlogsjaren hand- en spandiensten voor het verzet. Twee maanden na de bevrijding wordt een zoon geboren en de blijdschap in huize Langendoen is zo groot dat zijn ouders hem de naam Bernhard geven. | Door: Martin Aalbers

1986, MFO-missie, sergeant major MP Langendoen

"De ulo was geen succes en ik kwam op de tuinbouwschool terecht, maar dat was het ook niet", begint Ben zijn verhaal. "In de radiobode zag ik vaak een advertentie voor dienst bij de marechaussee: uitgeknipt en bewaard. Toen ik in 1963 voor de dienstplichtkeuring naar Rotterdam moest, heb ik aangege-

ven wel bij de MP te willen. Daarna heb ik die advertentie opgestuurd." Op dinsdag 19 juni 1964 in alle vroegte gaat Ben met de bus naar Rotterdam-Centraal en verder met de trein naar Apeldoorn. Op het stationsplein staat een militaire vrachtwagen met open laadbak op hem en anderen te wachten. In de Koning Willem III-kazerne begint – naar later blijkt – een zeer gevarieerde loopbaan bij de Koninklijke Marechaussee.

Opleiding en wachtbrigade

Met 24 man begint Ben aan de 1e opleiding bij beroepslichting 64-3. Een halfjaar met echt infanteriewerk, dus veel lopen, bivak op de Garderense hei, schieten met karabijn, pistool FN, Bazooka en Brengun. Niet al te modern spul, het is in Nederlands-Indië al gebruikt. Tijdens de vervolgopleiding heeft Ben zijn motorrijbewijs gehaald. Met enige trots marcheert de lichter op 4 juni 1965 de kazernepoort uit, voor Ben richting wachtbrigade te Den Haag.

Ben gaat verder: "Wachtdiensten op het ministerie van Defensie, Huis ten Bosch,

Buitenlandse Zaken en Catshuis. In Apeldoorn konden we, nee, moesten we 'vrijwillig verplicht' een zwarte Fongers herenfiets kopen. Dat was noodzakelijk omdat in die jaren in Den Haag alleen per fiets naar de wachtobjecten werd gegaan. Zie je het al voor je? Zes of acht man met een lange zwarte jas aan keurig op rij fietsend door de stad. Ik meen dat we daar destijds tien gulden fietsvergoeding voor kregen. Alle ongehuwde collega's waren verplicht intern gehuisvest en dat was op zijn tijd gezellig met levendig vertier in de kantine. Toen kregen we ook te maken met de bekende 'concentratiedagen', op papier maandelijks een oefendag met theorie en schieten op de Waalsdorpervlakte, of het handmatig schrijven van een oefenproces-verbaal dat door het oudere kader streng werd gecontroleerd."

Brigade Utrecht en 101 Marbat

Na een jaar wordt Ben overgeplaatst als motorrijder bij Brigade Utrecht. Wegrestaurant Napoleon bij Hank en De Lucht bij Zaltbommel zijn van die vaste plekken waar de transporten worden overgedragen aan de naaste brigades. In die

1965, wachtbrigade Den Haag

jaren rijden de collega's uit Breda nog op Harley Davidsons, maar in Utrecht zijn de BMW/400 de werkpaarden.

Op 13 juni 1966 brak in Amsterdam het zogenaamde bouwvakkersoproer uit dat bekend werd als de Telegraafrellen. Een vrachtauto van de krant wordt op de Nieuwezijds Voorburgwal in de fik gestoken. De marechaussee wordt ter assistentie opgeroepen. "Net twintig jaar oud stond ik daar bij de afzetting van de Dam om woedende bouwvakkers op afstand te houden", vertelt Ben. "ME-kleding, de lange wapenstok en schilden bestonden nog niet! Gewoon in het marechaussee-uniform met dat half steens muurtje om je nek!"

101 Marbat heeft beroepsmotorrijders nodig, dus wordt de PSU-kist weer ingepakt. Ben wordt bij 103 Maresk in Nunspeet geplaatst. Hij heeft door Nederland en Duitsland getoerd met eenheden van het Eerste Legerkorps. Gedurende een maand is hij met enkele collega's op het mobilisatiecomplex Dongen voor praktijktesten met de nieuwe Triumph 350cc twin-motoren. De motoren worden getest op snelheid, windgevoeligheid en brandstofgebruik. Zij moeten en passant ook nog 10.000 km op de teller rijden. Haast onmogelijk, maar zo gaan de marechaussees voor een kop koffie met een ruime omweg naar ondermeer de brigades in Leeuwarden, Maastricht en Hoek van Holland.

Suriname

"In het najaar van 1967 kwam er een

1967, 103 Maresk, mar1 Langendoen als motorrijder

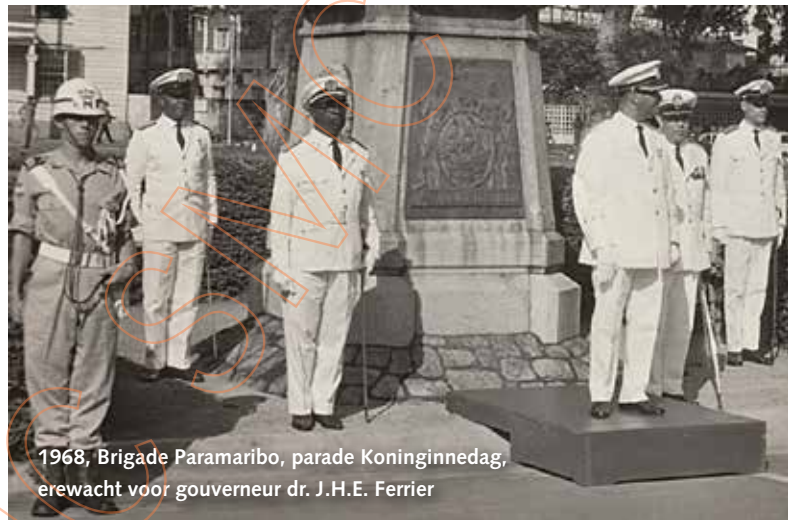
vacature langs voor de brigade in Suriname en dat leek me wel wat", vertelt Ben. "Na de nodige voorbereidingen stapte ik op 28 februari 1968 in Amsterdam op de boot voor de tocht via Madeira naar Paramaribo. Een cultuurschok, die warmte, al die donkere mensen, links verkeer, et cetera. Ik heb daar een rustige en gemoedelijke tijd gehad met Jopie Pengel aan het roer. Met de TRIS (Troepenmacht in Suriname) mee op jungletaining en vaartochten met een korjaal op de Surinamerivier. Dat waren de krenten uit de pap. Ook mooie ritten gereden naar de buitenposten in Zanderij en Albina nabij de grens met Frans-Guyana met een tussenstop bij het bosnegerdorp Negerkreek. De kapitein (hoofdman) van dit dorp kwam, als hij in de stad was, op onze brigade houtsnijwerk verkopen. Geheel onverwachts werd ik op voorspraak van mijn brigadecommandant, adjudant-onderofficier Jan Stuu, aangewezen voor de wachtmeesteropleiding. Met tranen in mijn ogen en weemoed nam ik in april 1969 afscheid van dit mooie land! Ik kon echter niet bevroeden dat ik in de 80'er jaren er bijna maandelijks zou komen."

Terug in Nederland

In september 1970 wordt Ben als wachtmeester geplaatst bij Brigade Amsterdam en trouwt vier maanden later met zijn Francien. Op de rechercheafdeling wordt hij in het diepe gegooid, maar wel met de opperwachtmeesters Heinsbroek en Schellingerhout als goede leermeesters: diefstallen op kazernes, zelfmoord en dodelijke aanrijdingen. Begeleidt als commandant waardetransporten van de Nederlandse Bank. Het zijn drukke maar ook roerige

1968, Brigade Paramaribo, in het dorp Negerkreek, op patrouille richting Albina

1968, Brigade Paramaribo, parade Koninginnedag, erewacht voor gouverneur dr. J.H.E. Ferrier

jaren met (krakers)rellen op de Nieuwmarkt, de Groote Keijser, Het Lieverdje, de bezetting van het Maagdenhuis, de Damslapers en de ontruiming van Lucky Luck in de Jan Luijkenstraat.

Ook nu nog zit Ben er vol van: "Na de aanslag tijdens de Olympische spelen in München in september 1972 werden we uitgeleend aan Schiphol om de vliegtuigen van El-Al en Lufthansa met de M113 te beveiligen. In december 1975 tien dagen op rij bij de gijzeling in Wijsster, daar 12-uurs nachtdienst gedraaid. Een paar dagen erna was ik bij de bezetting van het Indonesisch Consulaat in Amsterdam. We werden ook ingezet met de M113 bij grensovergang Bergh Autoweg op de A12 waar boze vrachtwagenchauffeurs de weg blokkeerden. In de weekenden regelmatig op pad met samengestelde patrouilles met de US-MP van Vliegbasis Soesterberg. Ik herinner me, dat ik toen als wachtmeester 960 gulden per maand verdiende. En voor dat bedrag was deze jonge onderofficier overal in den lande inzetbaar."

Blomberg

Plattelandsjongen Ben woont met zijn Francien en twee kinderen in Amster-

1986, MFO-missie

"Het ruimen van het stoffelijk overschot in juli 1977 van een jonge Eindhovense jachtvlieger in Medebach hakte er flink in. De 21 jarige vlieger crashte met zijn Northrop F5. De winter van 1979 kende hevige sneeuwval waardoor wij alleen met sneeuwkettingen onder de voertuigen de brigade konden verlaten voor zaken die geen uitstel dulden. Ik was aan de brigade gekluisterd, wat mij in Suriname door hevige tropische regenval ook al eens overkwam en mij in de Sinaï woestijn ook nog eens zou gebeuren, maar dan door de zandstormen."

Schiphol

"In het voorjaar van 1980 kwamen we weer terug op vaderlandse bodem en gingen in Hoofddorp wonen. Door mijn plaatsing bij de grensbewaking op Schiphol heb ik daarna twintig jaar lang op de fiets naar mijn werk kunnen gaan. Als wachtmeester de eerste klasse begon ik in de balie en in de loop der jaren schoof ik door naar hoofd Doorlaatpost. Werd eerste luitenant en de tweede man bij Brigade Terminal 1. Naast het grensbewakingswerk heb ik ook veel uitzettingen van ongewenste vreemdelingen gedaan en heb zo bijna de halve wereld afgereisd. De rechercheafdeling wist mij ook te vinden, want ik stond bekend als Suriname-kenner. Zo ben ik een aantal malen met hen naar Suriname geweest. In die hoedanigheid zijn we eind jaren 80 nog ontvangen door de toenmalige commissaris van politie, nu president C. Santokhi."

1996, WEU-Donau missie, overdracht aan opvolger eerste luitenant Menno Klont

1996, Den Haag, terugkeer van WEU-missie Donau, welkom door majoor Langbroek

MFO

"In 1986 kriebelde het weer en ging ik op missie met de *Multinational Force & Observers* (MFO) naar de Sinaï. Als *Sergeant Major MP* maakt ik deel uit van de circa 2000 man tellende vredesmacht van een tiental nationaliteiten. Werd gelegerd op Camp El Gorah, een voormalig vliegveld van de *Israel Defense Forces* in het noorden van de Sinaï. Het was er rustig met kleine onregelmatigheden zoals te veel drinken, aanrijdingen en overtreden sluitingsijden van bars. Naar buiten met *four-wheel drives* en een heli op afroep! Zo was er eens een kameel aangereden door een MFO-auto met als gevolg veel stampij van de Arabische eigenaar. Met een Egyptische liaison ben ik er per heli

► dam in een flat op driehoog. "In 1976 las ik een vacature voor een functie in Duitsland en zo'n plaatsing leek ons wel wat. De boedel ingeladen en tot 1980 heb ik gediend bij Brigade Blomberg, gelegen in het prachtig landelijk gebied met glooiende velden van het Lippische Bergland. In deze periode is onze dochter

geboren. Met de 3e Groep Geleide Wapens (3GGW) waren we regelmatig van huis, wanneer de Hawk-squadrons voor meerdaagse trainingen naar de oorlogslocaties gingen. Het was een ongecompliceerde tijd met alleen Duitse media en een hecht en actief verenigingsleven in de messes en de militair tehuisen."

heen gevlogen: na betaling van tweehonderd dollar was iedereen tevreden. Ik denk nog altijd dat ze dat dier bewust voor die wagen hebben geleid."

"De gevechtsbataljons van Amerika, Colombia of Fiji gingen na een maand in de woestijn te hebben gezeten naar de verlofcentra in Tel Aviv of Eilat. Dat ging er wel eens ruig aan toe met matpartijen of ander gedoe. Verschillende van deze US-militairen hadden nog in Vietnam gediend bij de 82nd Airborne Division. Terugblikkend een mooie tijd, maar in de wintermaanden in de woestijn kan het koud zijn in je prefab met de airco op standje warm. Geen tv of telefoon, soms een krant van een week oud. Brieven schrijven en na enkele weken pas antwoord."

WEU-Donau missie

Het werk op Schiphol wordt steeds omvattender. Zeker na de overname van alle rijkspolitietaken in 1993. Ben blijft de grensbewaking trouw als hoofd Doorlaatpost met vroege en late diensten. In 1995 heeft hij de eerste opleiding voor Hulp Officier van Justitie (HOvJ) in Apeldoorn gevolgd. De Nederlandse betrokkenheid bij de Balkanoorlog vraagt steeds meer inzet van KMar-personeel en tussen kerst en nieuwjaar 1995 zou Ben bij UNPROFOR worden ingedeeld. Echter, na een telefoontje van Johan Croy, projectofficier Buitenlandse Missies bij Staf KMar, worden het totaal andere feestdagen. Johan laat Ben weten: "Je gaat niet weg, je krijgt sterren op je schouders."

Zolang je op een lijstje staat, kan het elke dag gebeuren. In juni 1996 vertrekt Ben naar Roemenië voor deelname aan de WEU-Donau missie te Calafat. Nog vier andere nationaliteiten nemen deel: *Bundesgrenzschutz* (D), *Guardia Civil* (ES), *Gendarmerie* (F) en *Guardia di Finanza* (I). Taakstelling is de controle op het handelsembargo dat aan de strijdende partijen in voormalig Joegoslavië was opgelegd. Met patrouilleboten wordt al het stroomopwaarts varende scheepvaartverkeer gecontroleerd. In september van dat jaar worden vrije verkiezingen gehouden en wordt de missie stapsgewijs afgebouwd. In oktober rijden Ben en collega opperwacht-

meester Jan Paulussen in een Mercedes-jeep in drie dagen de 2300 km terug naar Nederland.

Met leeftijdsontslag

"Op Schiphol heb ik nog vijf jaar met veel plezier als leidinggevende gewerkt", zo vervolgt Ben. "Het ontslag in 2000 met 55 jaar was onherroepelijk en mede door de inkrimpende krijgsmacht was 'wegwezen' het motto. Onze drie kinderen waren uitgevlogen en mijn vrouw werkte nog, voor mij restte de taak als huisman en kreeg ik tijd voor mijn liefhebberijen. Vrijwilligerswerk voor school en kerk, tuintjes onderhouden bij senioren in de buurt. Volgens insiders werd ik een verdienstelijk amateurhistoricus. Het leverde twee boeken op over de boerderijen en het boerenleven in de Haarlemmermeer. Bij de gemeente werd ik bekend als specialist in agrarisch erfgoed. In 2007 nog een half jaar bij de KMar Schiphol binnengehaald om samen met luitenant Peter Kok een boek te schrijven over 'De Koninklijke Marechaussee op Schiphol'. Dat alles heeft ertoe geleid dat ik in 2010 werd benoemd tot lid in de Orde van Oranje-Nassau."

"Een aantal jaren ben ik betrokken geweest bij diverse veteranenbijeenkomsten en defilés. Ik heb het voorrecht gehad om meerdere keren deel te nemen aan de Nationale Dodenherdenking op de Dam en deelnemer te zijn in de erecouloir op Prinsjesdag. Helaas overlijdt in 2017 mijn vrouw en kom ik alleen te staan. Gelukkig ontdek ik een nieuwe liefhebberij: lange afstand fietsen. Het bracht me onder meer naar Basel en Berlijn! Op de fiets kijk je ontspannen rond en zie je veel van de omgeving."

2017, Amsterdam, Nationale Dodenherdenking

2022, tijdens TRIS reünie in Memre Boekoe Kazerne met chef Militaire Politie Suriname, majoor Watani

Terug naar toen: Suriname

"Mijn vele trips met de KMar naar Suriname bracht me ook de liefde voor het land. Met een reis van de Stichting TRIS Kontakten ben ik eind vorig jaar vijf weken in Suriname geweest, waarvan drie weken met oud-militairen, beroeps en dienstplichtigen, die tot eind 1975 bij de TRIS hebben gediend." Het wordt een hernieuwde kennismaking met Bakki, Mariënborg, Nickerie en Albina. Varen in een korjaal op de Commewijnrivier en overnachten onder een klamboe in een hut aan de rivier na eerst een Parbo Biertje te hebben gedronken. De groep geniet van de overweldigende natuur. Op de Memre Boekoe Kazerne (het voormalige Prins Bernhard Kampement) ontmoet Ben samen met medereiziger Ben Lenting, oud-politie-inspecteur van Den Haag, de Chef Militaire Politie Suriname, majoor I. Watani. Een onvergetelijke reis! Ben sluit af met: "Mochten er nog oud-Surinamegangers zijn die een bezoek aan dit prachtige land nog op hun 'bucketlist' hebben staan: neem contact op met mij en ik help je op weg!"

Truus ook aan boord op weg naar de Oost?

Foto: 'Militaire Politie in Nederlands-Indië'

Op de eerste KMar-veteranendag in 2006 in Apeldoorn raakte ik bij de bar (waar anders?) in gesprek met Indië-veteraan Wim Meijer uit Amstelveen. Het klikte gelijk tussen ons ondanks het leeftijdsverschil. We ontwikkelden een 'pen-relatie' en vele jaren achtereenvolgens wisselden we verhalen uit. Hij over zijn tijd in Indië en over zijn burgerleven, ik vooral over de Koninklijke Marechaussee. Ook zochten wij elkaar bij elke veteranendag op waar onze vriendschap weer werd bevestigd. | Door: Willem Geense

Op mijn verzoek stuurde hij ook verhalen van andere Indië-gangers op, zoals het verhaal van een verstekeling aan boord van troepentransportschip 'Volendam' geschreven door Jan J. Speelziek. In het verhaal komen de namen voor van de twee jonge marechausseeofficieren van de 5e Divisie Marechaussee Compagnie (DMC) die aan boord waren: luitenant Gerard Toorenaar, de latere hoofdcommissaris van Politie in Amsterdam en de schrijver zelf: luitenant Jan Speelziek. Het kostte enige moeite om over Jan Speelziek wat achtergrondinfo te verkrijgen. In tijdschriften over imkers kwam ik

hem tegen als schrijver van grote boekwerken/encyclopedieën over de bijenhouderij in Nederland en België. Daar wordt ook zijn levensloop kort beschreven: *arbeitseinsatz*, ontsnapping naar Engeland, militaire opleiding en vertrek naar Nederlands-Indië. Na terugkeer geplaatst bij het Wapen en in 1975 als luitenant-kolonel met leeftijdsontslag gegaan, waarna hij zich helemaal wijdde aan de bijencultuur en de geschiedenis van de Veluwe. Zo werd hij ook 'Jan van de Veluwe' genoemd. Jan Speelziek is op 3 april 2012 op 89-jarige leeftijd overleden.

Verstekeling aan boord van ss 'Volendam'

**Uit: Mijn oorlogsjaren 1940-1950 van Jan Speelziek
Toen wij (28-2-'48) uit Rotterdam vertrokken...**

Aan boord van ss 'Volendam' werden we betrokken bij een avontuur met een vrouwelijke verstekeling op een groot troepentransportschip, een probleem waarbij met name de scheepspolitie ook een rol speelde. Rond 2.500 man troepen aan boord, op weg naar het voormalige Nederlands-Indië. Teneinde een

goed inzicht te verkrijgen over het wel en wee op zo'n troepenschip gingen veertien prominente journalisten mee, die een tournee door het toenmalige Nederlandse-Indië zouden maken. Onder die troepen bevonden zich onder meer het 5e Bataljon van het 11e Regiment Infanterie (5-11 RI), afkomstig uit

Roermond en Venlo, een divisie-verbindingsafdeling, een geneeskundig detachement met artsen en specialisten en het stafdetachement met een peloton van de 5e Divisie Marechaussee Compagnie. Voor de bemanning en passagiers (waaronder journalisten) was er een scheepsarts aan boord, dokter Door-

nebos met een toegevoegde verpleegkundige, zuster Nel Pijttersen. Zij was voor zover aanvankelijk bekend de enige vrouw aan boord.

Truus gaat ook!

5-11 RI bestond nagenoeg geheel uit militairen, afkomstig uit het zuiden des lands, met name Limburg. Ze waren aan boord vooral herkenbaar aan hun sappige taaltje. Opmerkelijk was, dat er onder hen nog diverse jongens waren, die elkaar kenden uit het verzet gedurende de laatste oorlog. Aan boord trof ik ook mijn goede vriend Reinier van der Vecht, met wie ik samen de militaire opleiding in Engeland had gevolgd. Hij was als vaandrig bij dit bataljon ingedeeld. Van hem vernam ik al gauw dat er iets geheimzinnigs met die Limburgers aan de hand was. Enkele oudgedienden uit het verzet, een hechte clan, hadden gedurende de oorlog nauw samengewerkt met een koerierster, genaamd Truus. In strikt vertrouwen werd mij verteld dat deze Truus zich zo verbonden voelde met het Limburgse bataljon, speciaal met die voormalige verzetslieden, dat zij gezworen had met haar jongens mee te zullen gaan naar de Oost. Truus was derhalve ook aan boord!

Opsporing verzocht

Er waren al gauw meer personen op de hoogte van het geheim van die koerierster, zodat het gerucht na één dag varen al bekend werd bij de kapitein van het schip. Ook de journalisten lieten zich niet onbetuigd, zij probeerden bij alle rangen van het Limburgse bataljon meer over die Truus te weten te komen. Dat de gezagvoerder niet van verstekelingen hield, bleek al gauw uit geëigende maatregelen. Er volgde een korte bespreking tussen de gezagvoerder van ss 'Volendam', de C.O.T. (Commanding Officer Troops, de hoogste troepencommandant) en de commandant 5-11 RI, luitenant-kolonel Sierksema.

Het hieruit voortvloeiende plan de campagne was om op de tweede dag een zogenaamde routinematige sloepenrol te houden, waaraan alle militairen, de Marechaussee uitgezonderd, moesten deelnemen. Het detachement Marechaussee, dat als scheepspolitie fungeerde, kreeg

1950, eerste luitenant G. Toorenaar, terugreis aan boord van troepentransportschip 'General M.L. Hersey'

de opdracht om tijdens die sloepenrol alle ruimen en overige vertrekken grondig te doorzoeken om aldus Truus op te sporen. Het onderzoek was weliswaar spannend en verwachtingsvol, het leverde echter geen resultaten op, Truus was weg en Truus bleef weg.

Truus geeft acte de presence

Een viertal personen. Twee jonge Marechaussee-officieren en de scheepsarts met zuster, die gezamenlijk 's avonds wel eens een drankje dronken, hadden ook een plan opgesteld. In feite wist geen van de vier of Truus wel of niet aan boord zou zijn. Het bleef voor iedereen een mysterie. Een van die marechausseeofficieren was luitenant G.J. Toorenaar, de latere Commissaris van Politie in Amsterdam. Hoewel deze luitenant beslist geen babyface had, leende zijn slanke voorkomen er zich bij uitstek voor om met weinig schmink, accentuering van de ogen en een fraaie halsdoek, om te vormen tot een frisse jonge meid.

Zuster Nel Pijttersen zorgde voor de nodige attributen en warempel, je zou

na die behandeling zweren met een leuke aantrekkelijke jonge meid te doen te hebben. Zelfs de nagels van zijn blanke handen werden rood gelakt, terwijl om een van zijn vingers een grote ring werd geschoven. 's Avonds toen het bovendeck ontruimd was, ging pseudo-Truus op pad. Uitermate voorzichtig schoof 'ze' van de ene donkere plek naar de andere, totdat ze voor de patrijspoort van het journalistenverblijf verscheen. Met 'haar' ring tikte ze opzichtig tegen de ruiten en verzocht de journalisten met een vlotte handbeweging bij 'haar' te komen. Daarna ging 'ze' ijlings terug naar 'haar kooi'.

De opzet was gelukt. Samen met Toorenaar, beiden in Marechaussee-tenue, maakten we samen hierna een rondje over het dek. Overall journalisten, die ons als het ware vervloekten, want door onze aanwezigheid liet Truus zich natuurlijk niet zien.

Sloepenrol met ontbloot bovenlijf

De volgende dag gingen enkele journalisten naar de redactie van 't Volendam- ►

1948, Siborongborong, (links) eerste luitenant J.J. Speelziek

- mertje, het blad dat om de andere dag verscheen en geredigeerd werd door de veldprediker en de aalmoezenier. Ze verzochten hun vis-à-vis-ervaring met Truus op te nemen. Zij zwoeren Truus gezien te hebben. De redactie trad in overleg met haar superieuren: pech gehad, de zaak moest dood gezwezen worden!

Inmiddels voer de 'Volendam' de Middellandse zee binnen. Het mysterie Truus was een onbeheersbaar item geworden. De kapitein van het schip verkeerde in alle staten, geen goed woord voor al die journalisten en Limburgse militairen. Ten einde raad trad hij weer in overleg met de C.O.T en luitenant-kolonel Sierksema. Gezamenlijk werd besloten een sloepenrol te houden, waarbij alle militairen met ontbloot bovenlijf moesten aantreden, niemand uitgezonderd! Het weer was goed, de sloepenrol kon dus probleemloos enige tijd in beslag nemen. De Marechaussee kreeg wederom opdracht om gelijktijdig een grondig onderzoek in te stellen in alle ruimten en verblijven van het schip. Enkele groepjes officieren werden aangewezen om de militairen tijdens de sloepenrol minutieus te inspecteren.

Zuster Nel ongesteld

Zuster Nel Pijttersen had een lumineus idee. Daar de scheepsarts vanwege zijn functie al vroegtijdig van het een en ander op de hoogte was, kon er iets ondernomen worden. Opgemerkt zij, dat dokter Doornebos bepaald geen vriend was van de gezagvoerder. Bij de scheepsarts lag een uitgave van 'Het Dagblad voor Noord-Limburg' van enkele dagen voor de embarkatie in Rot-

terdam. De arts en de zuster stelden voor een damesverbandje te prepareren met parmagaan, het enkele malen goed over de rode linoleumvloer te wrijven om aldus de indruk te wekken dat het echt was. Het verfromfaaide verbandje werd in genoemd dagblad gefrommeld en met behulp van een 'medewerker' omzichtig in de slaapruijme van de Limburgers, in een afvalbak gedeponneerd.

Tijdens de aangekondigde sloepenrol werd het door een inspecterende marechaussee (Wim van der Veer uit Urk) in genoemd ruim in een vuilnisbak aangehouden. Nu was de boot werkelijk aan! Het corpus delicti werd overhandigd aan de C.O.T., die omgeven was door een aantal journalisten. Furieus gaf hij opdracht het onmiddellijk door een van de militaire artsen te laten onderzoeken. Het werd als 'echt' bevonden! Ondanks het overtuigende bewijsstuk was van Truus geen spoor te bekennen. De C.O.T. en luitenant-kolonel Sierksema waren des duivels!

Alle goede wensen van Truus

De scheepskapitein nam geen enkel risico en had het incident uitvoerig gemeld bij zijn superieuren in Rotterdam. Hij had overigens al instructies ontvangen om de verstekeling in Aden aan de Nederlandse consul over te dragen. Dankzij de sympathieke marconist, die op zijn tijd graag met beide marechaussee-luitenants en de journalisten een drankje dronk, was dit uitgelekt. Naarmate 'De Volendam' Port Said naderde verschoof het mysterie Truus naar de achtergrond. Werkelijk niemand wist of Truus nu wel of niet aan boord was. Veertien dagen na het vertrek uit Rot-

terdam werd aangelegd in Port Said, waar enkele zakken post op de scheepelingen lagen te wachten. Een van de brieven, gericht aan de commandant van 5-11 RI, luitenant-kolonel Sierksema, was afkomstig van Truus van Geneijgen uit Weert. Zij wenste al haar jongens een goede reis en later behouden thuiskomst.

2000: Truus weer gevonden!

In een poging Truus alsnog op te sporen, werd een samenvatting van dit relaas in het 'Dagblad voor Noord-Limburg' geplaatst. Hoewel Truus buiten het verspreidingsgebied van die krant woonde, werd ze medio 2000 alsnog opgespoord. Haar naam is Truus Swinkels-van Geneijgen uit Tungelroy bij Weert. Ze is op 8 juni 80 jaar geworden, gelukkig getrouwd en bezit vijf kinderen en acht kleinkinderen. De redactie van genoemde krant heeft haar het complete verhaal toegezonden, waarna Truus mij belde en zei, dat ze genoten had van het mysterie uit haar mooie en onstuimige jeugd. Lange tijd was Truus een gewaardeerde gast bij de jaarlijkse reünies van 'haar Limburgse bataljon', waarvoor zij zich in de periode vóór de uitzending zoveel inspanning had getroost, met name door het organiseren van inzamelingen van muziekinstrumenten, radio's, gezelschapsspelen, enz. Uit latere reacties is gebleken dat er behalve de verpleegkundige nog twee dames aan boord waren, namelijk één voor de linnenkamer en de echtgenote van de gezagvoerder.

Truus van Geneijgen, scan de QR-code voor bijzonderheden

Foto: www.deurnewiki.nl

Marechaussee Contact zoekt (een extra) eindredacteur

De redactie van Marechaussee Contact geeft zesmaal per jaar ons tijdschrift Marechaussee Contact uit. Wij interviewen, schrijven en zoeken passende foto's bij onze artikelen. Maar dat lukt ons niet alleen!

Kort geleden is helaas redactielid Mieke Bloemheuvel overleden. Mieke zette zich voor Marechaussee Contact in als eindredacteur. Wij hebben nu naast onze ervaren eindredacteur dringend behoefte aan een (extra) eindredacteur die ons helpt taaltechnisch de puntjes op de i te zetten en ons tijdschrift qua vormgeving aantrekkelijk te houden voor onze lezers. Uiteraard zijn zelf geschreven artikelen ook van harte welkom.

Beschik jij over een goed taalgevoel,

ben je in staat om taal- en spelfouten te corrigeren en modern taalgebruik te stimuleren? Ben je tevens communicatief en digitaal vaardig, flexibel, heb je (nog steeds) interesse in de Koninklijke Marechaussee en mogelijk zelfs ervaring op dit gebied, neem dan contact met ons op. Schroom niet!

In je functie ben je verantwoordelijk voor de coördinatie van de totstandkoming van Marechaussee Contact. Deze taak wordt bij ons idealiter door twee personen vervuld zodat afwezigheid kan worden opgevangen, werkzaamheden kunnen worden verdeeld en ieders kwaliteiten optimaal worden benut.

Je bewaakt deadlines, stuurt de redacteurs aan, controleert bijdragen inhoudelijk en tekstueel, bepaalt de finale

inhoud van een uitgave, maakt opmaakaanwijzingen en bent de contactpersoon met de vormgever. Nadat enkele proeven zijn verschenen, geeft de eindredacteur de finale versie in druk.

Als redactie komen wij zesmaal per jaar bij elkaar om te leren, terug en vooruit te kijken zodat we kwaliteit blijven leveren. Als vrijwilliger ontvang je een bescheiden maandelijkse onkosten tegemoetkoming en een reiskostenvergoeding.

Wij nodigen je graag uit voor een gesprek om vervolgens deel uit te gaan maken van het team en Marechaussee Contact de komende jaren samen vorm te geven.

Interesse of vragen: mail naar redactie@marechausseecontact.nl
We kijken naar je uit!

Defensie Ondersteuningscommando
Ministerie van Defensie

Samen met Veteranen wonen op een landgoed

Geïnteresseerd? Het Koninklijk Tehuis voor Oud- Militairen en Museum Bronbeek te Arnhem informeert u graag als u overweegt in het militair tehuis te gaan wonen.

U kunt het leven in Bronbeek van dichtbij ervaren en kennis maken met zijn bewoners.

U wordt geïnformeerd over alle voorzieningen en de bijdrage in de kosten.

Kijk voor de toelatingsvoorwaarden op www.bronbeek.nl of vraag een informatiemap aan.

Er zijn ook beperkte mogelijkheden voor een tijdelijk verblijf van Veteranen.

Als u een afspraak wilt maken of informatie wilt :

E-mail : loket.bronbeek@mindef.nl
Telefoon : 026 - 3763 555

Nieuwe SMC'ers

Dhr. C.A. Arends
Ber 75-5
UNIPTF

Dhr. H.S. Bloemheuvel
Ber 67-3

Dhr. H. Brouwer
Ber 73-6

Dhr. E.B. van Deutekom
Dpl/KVV 78-6

Mevr. G.A. de Graaf-Zuidgeest
Weduwe van J.H. de Graaf
Overleden 12-02-2023
Dpl 59-1

Dhr. R. Haanappel
Ber 74-4
IPU

Dhr. A. van Hasenbroek
Ber 72-5
MAPE; AMM; EUFOR; UNMIS

Dhr. G. Hetharie
Ber 86-3
UNMIS; SFIR; SFOR; UNIPTF;
MFO

Dhr. G.M. van Heusden
Ber 71-6

Dhr. J.A. van 't Hooft
Dpl 84-6

Welkom

Dhr. M.P. de Jong
Dpl 84-1; Ber 84-6

Dhr. R.W.J. Mels
Dpl 88-2

Dhr. R. Middelman
Ber73-3

Dhr. H.F. Overbeeke
Ber 73-6

Dhr. J.C. Posthumus
Ber 79-5
SFOR

Dhr. J. Repi
Ber 93-2 (instroom KL)
UNIFIL; SFOR3; SFOR4;
SFIR; ISAF TFU; ISAF PTG;
MINUSMA

Dhr. G.A. Spek
Ber 73-3

Wij heten u van harte welkom. In totaal vormen nu 2253 SMC'ers, die dienen of gediend hebben bij de Koninklijke Marechaussee, het Korps Politietroepen of het Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee (of hun partners) en afkomstig zijn uit alle delen van onze bevolking, een substantiële kring van vrienden rondom de Koninklijke Marechaussee.

Het bestuur

Overleden

Dhr. J. Alberts
Geboren 28 februari 1932
Overleden 24 maart 2022
Dpl 53-3

Dhr. J.J. Antheunissen
Geboren 7 juni 1939
Overleden 15 maart 2022
Dpl 58-3

Dhr. J.M. Antonietti
Geboren 20 juni 1950
Overleden 21 februari 2023
Dpl 74-4

Dhr. G. Boender
Geboren 21 augustus 1945
Overleden 10 februari 2023
Ber 67-4

Dhr. J. Borgers
Geboren 7 mei 1939
Overleden 16 februari 2023
Dpl 59-1

Dhr. J. Buis
Geboren 29 augustus 1945
Overleden 13 maart 2023
Ber 65-1

Dhr. G.J.J. Cox
Geboren 19 juni 1942
Overleden 10 maart 2023
Ber 61-2

Dhr. G.H.L. Demers
Geboren 29 september 1931
Overleden 24 februari 2023
Ber 50-6

Dhr. B. Doddema
Geboren 29 december 1942
Overleden 22 december 2022
Ber 61-2

Dhr. W. Giesbertz
Geboren 2 november 1950
Overleden 20 maart 2023
Ber 72-4

Dhr. J.H. de Graaf
Geboren 7 augustus 1939
Overleden 12 februari 2023
Dpl 59-1

Dhr. H.A. Kestens
Geboren 13 april 1945
Overleden 11 februari 2023
Dpl 64-6

Dhr. W.A.M. Maatman
Geboren 10 oktober 1953
Overleden 11 maart 2023
Ber 73-1

Dhr. G.H. van Mil
Geboren 10 augustus 1934
Overleden 27 december 2022
Dpl 54-4

Dhr. D. Nibbering
Geboren 15 juli 1934
Overleden 24 februari 2023
Dpl 54-3

Dhr. H.C. van Oosterhout
Geboren 27 januari 1947
Overleden 3 maart 2023
Ber

Dhr. W. van der Velden
Geboren 30 mei 1939
Overleden 1 oktober 2022
Dpl 59-1

Bestuur en redactie van
Stichting Marechaussee
Contact betuigen de
nabestaanden hun medeleven
en wensen hen sterkte toe.

Stichting Marechaussee Contact
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
www.marechausseecontact.nl

Voorzitter

André Peperkoorn
voorzitter@marechausseecontact.nl

Vicevoorzitter

Ed Cousin
vice.voorzitter@marechausseecontact.nl

Secretaris

Pier Scholte
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
0049-5941999099
alg.secretaris@marechausseecontact.nl
(eveneens adres voor het melden van overlijden van SMC'ers)

Penningmeester

Piet van Sprang
0252-674279
penningmeester@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL82 INGB 0003 9121 06 t.n.v.
SMC te Nieuw-Vennep (BIC: INGBNL2A)

Administratie en werving

Gerrit Sels
Vrouwenstrandstraat 22, 1443 WK Purmerend
0299-471242 / 06-22444926
beginstigersadministratie@marechausseecontact.nl
(inschrijven/opzeggen, wijzigen van (e-mail)adressen
e.d. en informatie over en verwerking van bijdragen;
voor bankrekening, zie penningmeester)

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

Gerrit Reloe
Hastelweg 275, 5652 CV Eindhoven
06-30989598
reuniecommissie@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL22 INGB 0007 5300 25
t.n.v. RvMC te Eindhoven
(alleen voor eigen bijdragen bij evenementen)

Reservisten en veteranen

Bert van Horen
06-47776806
veteranen@marechausseecontact.nl

Coördinator nuldlijnsondersteuning

Dirk van Harten
Oude Lagezoom 3, 4328 ED Burgh Haamstede
0111-720326 / 06-38655572
dvhartens@zeelandnet.nl

Redactie tijdschrift Marechaussee Contact

Henk Rijke
redactie@marechausseecontact.nl

Webredacteur

Joop Blanken
webredactie@marechausseecontact.nl

Redacteur e-mailnieuwsbrief

Joop Blanken
stmarcontact@gmail.com

Commandant Koninklijke Marechaussee

Postbus 90615, 2509 LP Den Haag

Stichting Marechaussee Contact

De Stichting Marechaussee Contact (SMC) is een ideële stichting zonder winstoogmerk, op 24 oktober 1977 opgericht te Buren (Gelderland). SMC is aangesloten bij het Veteranen Platform en onderhoudt nauwe banden met onder meer de Koninklijke Marechaussee, het Veteranen Instituut en het Museum der Koninklijke Marechaussee.

De Koninklijke Marechaussee is een militaire politieorganisatie waarin in het verleden het Korps Politietroepen en het Korps Militaire Politie in Nederlands-Indië zijn opgegaan. Zowel beroeps- als dienstplichtig personeel, dat gediend heeft bij de Koninklijke Marechaussee en/of bovengenoemde korpsen, wordt van harte uitgenodigd zich aan te melden bij SMC. Uiteraard is actief dienend personeel van de Koninklijke Marechaussee van harte welkom.

Doelen

SMC heeft tot doel het onderhouden of vernieuwen van vriendschappelijke banden tussen hen die in het heden of verleden als militair of burger werkzaam waren of zijn bij de Koninklijke Marechaussee, Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee en Korps Politietroepen. Tevens draagt SMC ertoe bij dat belangstelling voor en verbondenheid met de Koninklijke Marechaussee en de nauw daarbij betrokken instellingen levendig wordt gehouden. SMC wordt bij het realiseren van haar doelen ondersteund door ongeveer 2250 begunstigers.

Hoe?

SMC tracht haar doel onder meer te realiseren door het:

- organiseren van contactbijeenkomsten, excursies en reünies
- deelnemen aan herdenkingen
- tonen van onderling medeleven bij lief-en-leedgebeurtenissen
- aandacht schenken aan hoogtijdagen van de Koninklijke Marechaussee
- uitgeven van Marechaussee Contact, zesmaal per jaar
- informeren via de website www.marechausseecontact.nl
- verzenden van een wekelijkse e-mailnieuwsbrief
- ondersteunen van de veteranenzorg binnen de Koninklijke Marechaussee
- beantwoorden van specifieke vragen
- geven van voorlichting

SMC'er worden?

Woonst u in Nederland dan is de jaarlijkse bijdrage € 15,-. Heeft u een adres in het buitenland dan is de bijdrage € 20,- (in verband met hogere portokosten).

Bij aanmelding voor minimaal twee jaar ontvangt u zolang de voorraad strekt als welkomstgeschenk het boek 'Nederlandse gendarmes'.

Aanmelden kan op www.marechausseecontact.nl of scan de QR-code.

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

In het kader van de Raamregeling Reüniefaciliteiten (ministerie van Defensie 2010) is in 2013, onder de paraplu van SMC, een reünievereniging opgericht. RvMC is opgericht tegen de achtergrond van kostenvergoeding op grond van de Defensie Regeling Reüniefaciliteiten. Elke SMC'er die veteraan, oorlogs- of dienstslachtoffer of postactief is, wordt automatisch en kosteloos lid van RvMC, tenzij hij of zij hiertegen bezwaar aantekent. Wel of niet lid zijn van RvMC heeft geen enkele consequentie voor de dienstverlening aan SMC'ers. Het vfonds ondersteunt de activiteiten van RvMC.

Nuldlijnsondersteuning

Het Veteranen Platform, de Samenwerkende Veteranenontmoetingscentra en het Veteranen Instituut namen het initiatief tot het bieden van gestructureerde nuldlijnsondersteuning aan veteranen, militaire dienstslachtoffers en hun directe relaties. SMC participeert in dit ondersteuningsinitiatief. Het vfonds financiert dit met gelden uit de Nationale Postcode Loterij.

HET MUSEUM DAT OVER GRENZEN GAAT

Het Marechausseemuseum in Buren is dé plek om verhalen over de Koninklijke Marechaussee te delen. Het museum is in de afgelopen jaren geheel vernieuwd en brengt nu verhalen over het heden en verleden. Nieuw:

DE KRIJGSMACHT BESCHERMT WAT ONS DIERBAAR IS

De Nederlandse krijgsmacht zorgt voor de veiligheid van iedereen in Nederland en beschermt ons tegen geweld binnen én buiten onze grenzen. Militairen verdedigen Nederland, de (economische) belangen en bevriende landen. Ze ondersteunen niet alleen bij dreiging maar ook bij rampen. De krijgsmacht beschermt alles wat ons dierbaar is. In de tentoonstelling maak je kennis met de krijgsmacht in de breedste zin van het woord. Van organisatiestructuur tot kosten, zowel letterlijk als figuurlijk, en van missies tot nationale inzet.

DE GOUDEN KAMER

Op de begane grond van het museum is een unieke zaal ingericht: de Gouden Kamer. Hier komt al het moois uit de collectie bijeen, van schilderijen tot onderscheidingen, van gedenkboorden tot sabels, en van uniformen tot fraai bewerkt zilverwerk. De zaal is voor publiek te bezoeken, maar kan ook gehuurd worden voor vergaderingen, recepties of zelfs diners in een bijzondere ambiance, in het grootste monumentale pand van de stad Buren. De Gouden Kamer geeft ons de gelegenheid een groter deel van de collectie te laten zien dan normaal mogelijk is. Nieuwsgierig naar de verhuurmogelijkheden?

Neem dan contact op via:

reserveringen@marechausseemuseum.nl.

OOK TE ZIEN

- *Dossier Oss*, roerige tijden in aanloop naar de Tweede Wereldoorlog
- *Marechaussees van Oranje*, de dilemma's van

- marechaussees in de Tweede Wereldoorlog
- *Ik beloof trouw*, de mens in het uniform
- *Zij aan zij*, de groeiende rol van vrouwen bij de Koninklijke Marechaussee
- *Memento Mori*, gedenk hen die vielen tijdens de uitoefening van hun werk voor onze vrijheid, waaronder Wachtmeester der Eerste Klasse van de Koninklijke Marechaussee, Jeroen Severs uit Buren
- *Het M-lab*, ga zelf aan de slag en ontdek wat de Marechaussee allemaal doet

VOOR JONG EN OUD

Er zijn activiteiten voor alle leeftijden: vraag ernaar bij de kassa, en vergeet niet ook even buiten bij de auto's te gaan kijken. Wie durft de zwaailichten aan te zetten?

